

Oslo, november 1951.

BEREDNING

til

PRØVEKONFERANSEDIREKTORATET

fra

Maria Quisling

angående

BESTYRELSEN AV VIDKUN OG MARIA QUISLINGS
FELLESEBO.

-0-

Maria QUILING,
Erling Skjalgssøns gate 26,
Oslo.

Oslo, november 1951.

Til

Erstatningsdirektoratet,
M. Heyerdahlegate 1,
Oslo.

Redegjørelse fra Maria Quisling
angående bestyrelsen av Vidkun Quisling' og Maria Quisling's
fellesbo.

Da min mann - Vidkun Quisling - meldte seg frivillig den 9. mai 1945 om morgenen ca. kl. 6.30 til Møllergaten 19, ble jeg alene med betjeningen på Gimle. Ved 9-lo-tiden s.d. ringte herr Bjørn O s t r i n g, som var på Gimle, til politiet for å gjøre oppmerksom på vår stilling og be om forholdsordre, for at det ikke skulle komme til ubeldige episoder.

På foranledning av denne henvendelse fra herr Ostring kom folk fra kriminalpolitiet ca. kl. 13 og påla meg og betjeningen husarrest. De foretok husundersøkelse, og vi fikk HS-folk til vakthold.

-0-

Den 15. mai 1945 om morgenen kom politifullæktig Lonkan sammen med en bevepnet politimann og forlangte at jeg skulle forlate Gimle innen 1 kvarter, ellers ville jeg bli arrestert. Jeg protesterte på det kraftigste mot dette, da jeg tenkte på vanskelighetene ved å forlate mitt hjem, hvor intet var registrert av innbo eller verdifulle og viktige papirer. Jeg var engstelig for at mange ting kunne komme bort, og visste ikke hvem som skulle ha ansvaret for alt på Gimle. Derfor ba jeg innstendig om 2 timers utsettelse. Men politifullæktigen fastholdt på en brutal måte

sin ordre, og truet med å arrestere meg og føre meg til Møllergaten 19. Bare halvveis påkledd forlot jeg Gimle. Jeg fikk lov til å ta med en koffert i farten med de aller nødvendigste klær.

Mens således nær Østring den 9. 5.45 henvendte seg til politiet for å få forholdsordre og beskyttelse, var resultatet at jeg den 15. s.m. av politiet ble tvunget til å forlate mitt hjem og alt jeg eiet der, malerier og andre verdigjenstander, viktige papirer m.v.

Det må være innlysende at Staten fra dette tidspunkt har ansvaret for boet.

Til dette kommer at boet ikke ble registrert før 2 år senere (1947), og at boestyret ikke meldte til politiet at malerier, biler og andre ting var kommet bort. Forøvrig bemerkes at det var på foranledning av statsadvokat Christian B u l l, at boet ble registrert i mai 1947. H.r.advokat Gudleik S t ø y l e r kan bevitne det.

-0-

Etter å være blitt jaget fra Gimle, tok jeg opphold hos fru Fredrik P r y d z. Allerede mens jeg var hos fru Prydz, gjorde jeg den 17. eller 20. mai 1945 pr. telefon politifullmektig Hans M y h r e oppmerksom på at det på loftet på Gimle lå verdifulle malerier pakket i papir, og ba ham ta vare på dem. Politifullmektig Hans Myhre sa senere at maleriene ble overlevert til Nasjonalgalleriet. Når det kan være gjort, vet jeg ikke. Men blandt de malerier som var på loftet, og som ble levert til Nasjonalgalleriet, mengler et maleri av Teniers, som jeg har bragt inn i boet.

-0-

Jeg fikk vite av advokat Henrik Bergh, min mormors for-

svarer,- at h.r.advokat Sverdrup Thygeson var oppnevnt som tilsyns mann for vårt bo, og henvendte meg første gang til ham på hans kontor i juli 1945. På det tidspunkt hadde fru Frydz med Erstatningsdirektoratets samtykke leiet bort sin leilighet til den kinesiske legasjon, og jeg kunne derfor ikke lenger bo der. Derfor spurte jeg advokat Sverdrup Thygeson om jeg kunne flytte inn i min manns og min leilighet i Erling Skjalgssøngate 26 i Oslo. Den var ikke bortleiet, og stod tom. Jeg forklarte både advokat Sverdrup Thygeson og hans fullmektig, o.r.sakfører Arve Arvesen, som var tilstede, at min stilling var helt fortvilet, da jeg ikke hadde noe sted å bo. Men advokaten ville ikke diskutere spørsmålet om leiligheten i Erling Skjalgssøngate 26. Han sa kort til meg: "Hold Dem i ro. De vil bli underrettet." Deretter forlot han værelset. - Fru Frydz skulle flytte fra Oslo, og jeg stod praktisk talt på gaten, da ingen turde ta imot meg og leie meg værelse. Resultatet ble at fru Frydz' bror, h.r.advokat Chr. L. Jenson, - som den gang visstnok var ordfører - foranlediget at det ble rekvirert rom for meg hos Kjelland's på Vinderen.

Men snart etter - i august 1945 - ble min manns og min tidligere fellesbolig i Erling Skjalgssøngate 26, Oslo, leiet bort uten at man underrettet meg eller min advokat - Gudleik Støylen, og i 1946 ble den solgt uten at man underrettet meg eller advokat Støylen, og til tross for mine protester.

Samtidig vil jeg innskytte at under samtalen med advokat Sverdrup Thygeson i juli 1945 ba jeg om å få utlevert frakk og sokker til min mann og dessuten de aller nødvendige ting til meg selv. Men jeg fikk beskjed om at intet kunne utleveres på dette tidspunkt, og min mann fikk "klare seg med fangeklær", som advokaten sa. Jeg måtte låne både frakk og sokker til min mann hos

fru Prydz. Min mann visste at frakken ikke var hans, og tok den ikke på seg natten til 24.10.45, da han skulle dø. Senere ba jeg o.r.saksfører Arveven om å sende frakken tilbake til fru Prydz. Men dette tror jeg ikke ble gjort.

-0-

Frivillig - uten oppfordring - leverte jeg i begynnel-
sen av mai 1945 Kr. 120.000.- i kontanter til politiet. Det var penger som var kommet inn ved salg av malerier som tilhørte meg, da jeg ønsket å ha mine disponible midler, f.eks. i tilfelle av evakuering. Dette nevnte jeg ved samme anledning til politiet, og sa jeg hadde vitner som kunne bekrefte det. Politiet sa at det ville bli regnet meg til gode at jeg frivillig hadde levert disse penger, og man lot meg beholde Kr. 1.400.- å leve av inn- til videre.

Disse 1400 kroner var brukt opp før jul 1945. Da lå jeg syk, og trengte penger. Derfor ba jeg herr Halvor Holter henvende seg på mine vegne til min forsvarsadvokat Gudleik Støylen, for gjennom boets tilsettsmann, advokat Sverdrup Thygeson, å få utvirket en månedlig utbetaling på Kr. 200.- til meg i likhet med hva andre i liknende situasjon ble innrømmet. Men til tross for at jeg samme år hadde innbetalt de revnte Kr. 120.000.-, og politiets fortrøstningsfulle uttalelser den gang, måtte herr Holter lille julaften 1945 meddele meg at advokat Støylen hadde bedt ham underrette meg om at advokat Sverdrup Thygeson hadde nektet enhver utbetaling av boet. Advokat Sverdrup Thygeson hadde tilføyet at hvis jeg ikke kunne ordne meg på annen måte, skulle jeg henvende meg til forsorgsvæsenet! Halvor Holters erklæring herom vedlegges.

Julen 1945 hadde jeg derfor hverken penger eller nødvendige ting. Jeg hadde mistet min mann, var syk og bodde hos fremmede.

Den 8.2.46 fikk jeg etter anmodning en konferanse med advokat Sverdrup Taugsson. Jeg protesterte mot at han henviste meg til forsorgsvesenet, og hevdet at jeg hadde tilstrekkelige egne midler i boet, idet jeg hadde bragt store verdier med fra Russland. På ny ba jeg ham om en månedlig utbetaling på Kr. 200.--, slik som NS-folk pleiet å få. Jeg forklarte advokaten at jeg bodde hos fremmede, intet hadde av mitt eget, var syk, søvles, nedbrutt, og at det var tider da jeg bokstavelig talt sultet. - Så fortvilet var jeg, at jeg brast i gråt og bønnfalte ham om å utbetale meg 200 kroner, så jeg hadde litt å leve av. Men advokaten svarte at hvis jeg ikke kunne klare meg på annen måte, skulle jeg gå til forsorgsvesenet. Det var annen gang jeg ble henvist dit!

Jeg minnet advokaten om at selv om min mann var dømt og drept, så hadde han i sin tid vært forsvarsminister i Norge, medarbeider av Fridtjof Nansen, og hadde arbeidet ved Nasjonenes Forbund. Som offisersenke hadde jeg rett til enkepensjon, og hadde dessuten selv tilstrekkelige midler i boet. Det ville være en skam - for Norge - om man behandlet meg slik at jeg måtte gå til forsorgsvesenet. Til dette svarte advokaten at jeg var Vidkun Quislings frue, og måtte stå til ansvar. Jeg presiserte at jeg var villig til å stå til ansvar, men at advokaten måtte vente og ikke selge noe av fellesboet uten mitt samtykke, før mitt forhold under okkupasjonen var gransket og min sak var avgjort.

Da jeg tilfeldigvis i januar 1946 hadde fått vite at leiligheten i Erling Økjalgssøns gate 26 skulle selges, ba jeg ham inntrængende om ikke å selge den før min sak var avgjort. Til dette svarte han at leiligheten allerede var solgt. (Senere fikk jeg vite at leiligheten ennå ikke var solgt på dette tidspunkt. Kontrakten er utferdiget 9.2.46 og først undertegnet i mai 1946.

Så salget kunne vært stoppet.)

Men advokaten ville ikke høre på mine forklaringer om at jeg ikke hadde vært medlem av NS, at jeg ikke hadde blandet meg i politikk, og at jeg hadde egne midler i boet. Han sa at han representerte Erstatningsdirektoratets interesser, og mine forklaringer interesserte ham ikke. Jeg forlot ham i tårer, fullstendig nedbrutt, og ønsket meg ut av denne verden.

-o-

Fra lille julaften 1945 nektet bobestyreren meg underhold ennå i 5 måneder. Jeg fikk ikke utbetalt Kr. 200.- pr. mnd.- som var vanlig for folk i lignende situasjon, og dette til tross for at advokat G. Støylen hadde utvirket at min enkepensjon skulle utbetales fra februar 1946. I hele året mai 1945 - mai 1946 har jeg hverken fått penger, klær eller andre nødvendige ting av boet. Jeg måtte - som allerede nevnte-, bo hos fremmede mennesker og låne de aller nødvendigste ting jeg trengte. - Alt det jeg måtte gjennomgå gjorde at jeg ble syk, og fremdeles har dårlig helbred.

Den 24. mai 1946 bad jeg på nytt o.r.sakfører Arvesen utbetale meg noe til underhold, men han nektet, som så mange ganger før. Dertilkom at han bare ville gi meg noen avlagte ubrukbare klær i stedet for de sommerklær jeg hadde bedt om, og som han lovet å utlevere. Jeg forstod at dette bare var for å chikanere meg. Nedfor og bokstavelig talt utsultet som jeg den gang var, brøst jeg i voldsom gråt. Jeg syntes ikke jeg kunne orke mer, og holdt på å gå fra ham. Da ringte o.r.sakfører Arvesen til Erstatningsdirektoratet, og så innrømmet man meg Kr. 200.- pr. mnd. Disse 200 kroner som man da begynte å utbetale meg, var i virkeligheten min enkepensjon, som ble utbetalt meg gjennom Erstatningsdirektoratet.

-o-

Den 31. 5.46 - altså få dager etter at jeg omsider hadde fått noe å leve av -, ble jeg arrestert og satt inn i kretsfergslet i Åkebergveien. Løslatt ble jeg i slutten av juni s.d. og saken ble henlagt i april 1948. Jeg vil her for fullstendighets skyld og sannheten tro, nevne at politiet og fengselsbetjeningen hele tiden har opptrått korrekt og høflig mot meg, - bortsett fra den gang jeg ble jaget fra Gimle i mai 1945. - Derimot har tilsynsmannen i boet og hans fullmektig, i de første 2 1/2 år etter kapitulasjonen vist liten menneskelig forståelse. De har gjort mitt liv ennå tyngre enn det behovet å være, ja de har ofte bragt meg til fortvilelse.

-o-

Etter samtalen den 8.2.46 hadde jeg ingen konferanse med advokat Sverdrup Thygeson i 3 år. I april 1948 ble - som nevnt min sak henlagt. Først i 1949 søkte jeg konferanse med advokaten. I mellomtiden hadde jeg forstått at bestyrelsen av boet var overlatt til advokat Sverdrup Thygesons fullmektig, o.r.sakfører Arve Arvesen, som jeg henvendte meg til i de nevnte 3 år, og den følgende tid inntil idag.

Jeg traff o.r.sakfører Arvesen første gang i juli 1945. Denne gang, og flere ganger senere insinuerte han at min mann var en drunker. Da jeg fortalte ham det virkelige forhold, lo han hånlig på en måte som såret meg dypt. Det tok flere måneder før han innså at han tok feil.

I de første 2 1/2 år var jeg utsatt for en eiendommelig og meget fornærmelig oppførsel fra o.r.sakfører Arvesens side. Uten å gå i detaljer, vil jeg her nevne at jeg hver gang har underrettet advokat Støylen om de forskjellige episoder, og også har notert meg dem. Her vil jeg bare nevne noen enkelte eksempler

på o.r.sakfører Arvesens opptreden:

Gang på gang 1946 og 1947 spurte jeg om å få utlevert noe undertøy. Flere kuffertar med ~~sate~~ klær, lintøy og forskjellig lesere ble nemlig sendt fra Gimle, via Oppgjørskontoret i Sørkedalsveien og til N. Slottsgate 3, hvor advokat Sverdrup Thygeson har kontor. Her ble de stående i kjelleren i et par år uten annen registrering enn at innholdet ble oppteget uten mitt nærvær. Jeg fikk aldri lov til selv å finne mine ting i disse kuffertene. Gjentatte ganger nektet o.r.sakfører Arvesen å utlevere meg noe. En gang ba jeg f.eks. om en hoftelholder. Dette ble nektet med bemerkning om hva jeg skulle med den. Men etterhvert fikk jeg utlevert av o.r.sakfører Arvesen selv noe av mitt tøy. Intimt undertøy utleverte han meg således personlig, og det har vært pinlig å måtte henvende seg til ham for å få utlevert slike ting.

--0--

Sommeren 1946 fikk jeg en eneste gang lov å komme på loftet i N. Slottsgate 3. Jeg trengte da noen sommersko, som jeg ville hente. På loftet fantes ikke noen av mine klær eller andre eiendeler. Der var mest papirer og klær etter min mann, foruten mine sko. Jeg fikk noen sommersko og beksemstøvler. Samtidig ba jeg om å få et par vintersko, men det ble nektet meg fordi det var sommer. Dette var specialske fra Flessner. Da jeg senere ba om de samme skoene, var de kommet bort. Jeg ba om en allsealobrokk etter min mann, men fikk den ikke utlevert. Ved samme anledning - på loftet i N. Slottsgate 3 -, fant jeg et litet verk etter min mann, meget interessante papirer ang. forholdene i Russland. Jeg ba om å få dem utlevert, eller låne dem for gjennomlesning. Papirene kjente jeg godt fra før, da

min mann hadde lest dem for meg. Jeg fikk gjennomsett verket, men o.r.sakfører Arvesen tok det fra meg, og senere er disse papirer forsvunnet. Jeg har bedt o.r.sakfører Arvesen finne dem, og skrev til Erstatningsdirektoratet angående dette, men o.r.sakføreren svarer at min erindring er feilaktig!

Samtidig så jeg et par kufferter, som min mann hadde tatt med til Møllergaten 19. Jeg spurte om jeg kunne få noen klær etter ham, bl.a. en golfjakke som han hadde på Møllergaten 19, og som jeg selv trengte. O.r.sakfører Arvesen svarte at min manns klær var gitt bort anonymt, hvorpå han begynte å plystre intenst og vedvarende med ryggen vendt mot meg. - Hele denne episoden gjorde et så voldsomt inntrykk på meg, at jeg kjente meg syk lang tid etterpå.

Også Vidkun Quislings papirer ble oppbevart på advokat Sverdrup Thygesons kontor. Disse papirer ble gjennomsett først høsten 1948. Tilstede var o.r.sakfører Arvesen og herr Halvor Holter. Papirene angående forholdene i Russland, som jeg så på loftet i 1946, var da borte. Det var temmelig få av Vidkun Quislings papirer i behold, for det meste avisutklipp og noen fotografier.

Så vidt tidlig som i februar 1946 hadde advokat Gudleik Støylen levert skriftlig søknad fra meg til o.r.sakfører Arvesen om utlevering av de aller nødvendige ting. Erstatningsdirektoratet santyktet i skriv av 11. februar 1946 i at disse nødvendige ting som jeg søkte om, kunne utleveres meg. Men til tross herfor ble disse ting ikke utlevert meg. Gimle stod da tomt. Først i januar-februar 1947 fikk jeg seng, 2 bord, kommode, 1 liten sofa og 3 lenestoler, 1 ødelagt lampe, 1 ødelagt kjeslaskap - for å kunne møblere et værelse.

Sommeren 1947 fikk jeg et litet teppe som var i stykker, litt løssere og noen få bøker.^X Noen tallerkener, litt porselen, sengetøy, lintøy, 2 brukbare lamper, teppe og andre gjenstander fikk jeg først våren 1948, da franskmennene flyttet fra Gimle. Det samme gjelder^X 1 forselvket kaffekanne, 1 sølv thekanne, 1 sølv kakefat, 1 porselen terrin, 3-4 ikoner, 1 litet sølvbeger, 1 sølv askebeger og ubetydelig løssere. Ennu den dag idag har jeg fremdeles ikke fått brukbart spisestikk og noen glass, selv til hverdagsbruk. Dette til tross for at jeg mange ganger har bedt om å få disse ting utlevert, og til tross for at de er bragt inn i boet av meg.

-0-

I kjelleren i N. Slottsgate 3, hvor advokat Sverdrup Laygeson som nevnt har sine kontorer, ble oppbevart en del stoffer, gardin- og klesstoffer, og 9 meter kostbare hvite blonder fra Russland. I 1947 fikk jeg lov å se på en del av disse stoffer. Da malte jeg dem og noterte antall metre. Ved utleveringen viste det seg at det var skåret halvparten av alle stoffer og 9 meter kostbare blonder var forsvunnet. Jeg har flere ganger bedt o.r. sakfører Arvesen la sin kontordame, fru Nora, se etter om ikke disse 9 meter blonder som lå sammenrullet om et pappstykke, fremdeles lå i kjelleren. Han lovet å undersøke det, men det ble ikke gjort. På mine gjentatte forespørsler hos hans kontordame om hun undersøkte i kjelleren, svarte hun at hun ikke fikk noen beskjed fra o.r.sakfører Arvesen, og uten hans ordre kunne hun ikke gjøre det. Blonden er verd Kr. 1.000.-. Jeg forstod på o.r.sakfører Arvesen at kjelleren hvor disse ting var oppbevart, ikke var låst,

I over 1 år har jeg sett på kontoret hos advokat Sverdrup Thygeson henslengt 1 russisk grønn gobelin-portiere og 1 russisk helgenbillede i treramme med knust glass. Hver gang i over 1 år, når jeg kom på advokatens kontor, så jeg disse ting ligge der. Til slutt sa jeg til o.r.sakfører Arvesen at portieren ble spist opp av møll, og ba ham utlevere meg tingene, eller ta vare på dem. Det gjorde dårlig inntrykk å se sine ting slengt på bobestyrerens kontor. Hvor disse ting er nå, vet jeg ikke.

--o--

Det har naturlig nok vært ydmykende for meg å måtte låne både penger og nødvendige bruksgjenstander av fremmede, spesielt når jeg selv hadde tilstrekkelige midler i boet, og dessuten Brøttningsdirektoratets samtykke til utlevering av ting til eget nødtørftig bruk.

I denne forbindelse finner jeg det på sin plass å anføre hva advokat Gudleik Støylen i skriv av desember 1947 til riksadvokat Aulie siterte av en erklæring av 19.3.47 fra overlege Løikvam:

"Det har gått sterkt inn på henne at hun ikke enda har fått tilbake sine mest nødvendige personlige eiendeler og ting som har spesiell affeksjonsverdi for henne ..."
 "Jeg har inntrykk av at hun er blitt strengere behandlet enn de fleste andre i lignende stilling, uten at dette har vært strengt nødvendig. Hennes særlig uteatte stilling gjør det kanskje forklarlig at hun har fått en så streng behandling, men det har også for henne vært en ekstra påkjenning, ikke minst fordi hun som utlending har så få å støtte seg til".

Når jeg her har gått så vidt utførlig inn på mine vanskeligheter med å få nødvendige bruksgjenstander utlevert av boet, er det også fordi dette spørsmål i den senere tid har fått en viss offentlig interesse. Jeg er nemlig blitt gjort kjent med at i "Vedlegg nr. 2 til St. meld. nr. 64/1950" står det på side 108 følgende:

"Ifølge Bergsvik h r fru Quialing i tiden inntil "1947,(Uthevet her)praktisk talt ikke fått utlevert "noen eiendeler av boet. Det er i den anledning innhentet uttalelser fra bobestyreren, og han har fremlagt en lang rekke fortegnelser over de mange verdifulle gjenstander som er utlevert fru Quialing "til og med 1947 (uthevet her). Uten å gå i detaljer "må det her være tilstrekkelig å fastslå at Bergsviks uttalelse er ytterst misvisende."

Det vil gå fram av hva jeg ovenfor har redegjort, at først i 1947 begynte man å utlevere meg enkelte av boets eiendeler, mens jeg tidligere praktisk talt ikke hadde fått noe. Også senere er mine anmodninger om utlevering av eiendeler blitt avslått gang på gang. Dette til tross for at advokat Sverdrup Thygeson uttalte til "Dagbladet" 11. april 1948 - etter at min sak var henlagt -, at det ville tilfalle meg en del av mine midler.

-0-

Allerede innledningsvis er nevnt at boet ikke ble registrert før i mid-juni 1947, og da på forlangende av statsadvokat Car. Bull, som selv var tilstede ved registreringen på Gimle. Registreringen fant således sted først 2 år etter at boet var kommet under offentlig forvaltning.

I mellomtiden hadde som kjent engelskmenn flyttet inn på Gimle i mai 1945.

Selv kom jeg først tilbake til Gimle 27.12.45, få dager etter at engelskmennene var reist derfra. Jeg var ledsaget av fru Langaard, fru Kielland og o.r.sakfører Erlandsen (hos advokat Støylen). O.r.sakfører Arvesen og hans frue, (som forøvrig ikke er ansatt hos boets tilsynsmann) var også tilstede. O.r.sakfører Arvesen opplyste at besøket på Gimle den gang bare gjaldt å skaffe opplysninger om hva som var kommet inn i boet etter 9. april 1940. Det var altså ingen registrering.

Vi var i flere timer på Gimle. Alle ønskelige opplysninger fikk o.r.sakfører Arvesen av meg, - både den gang og ved senere anledninger. O.r.sakfører Arvesen har endog gitt erklæring om at jeg var villig og hjelpsom i denne sak. Erklæringen gikk til riksadvokat Aulie, da min sak skulle opp til behandling.

Ved samme leilighet - den 27. 12.45 - fant o.r.sakfører Arvesen og jeg i et værelse på Gimle en tykk forgylt ramme med inskripsjonen "van Dyck". Men bildet var borte! O.r.sakfører Arvesen har - meg bekjent - ikke foretatt seg noe i den anledning, ikke meldt til politiet at maleriet er borte.

Jeg gjorde ved samme anledning uttrykkelig oppmerksom på at der på loftet lå flere kostbare malerier som burde registreres, - bl.a. et bilde av Teniers. (Det har senere vist seg at dette bildet er kommet bort.) Nøkkelen til loftet hadde o.r.sakfører Arvesen, det forstod jeg på ham. Men han hadde ikke tid til å gå på loftet, hverken den gang eller senere.

På denne tid var det omtrent umulig for meg å tale med o.r.sakfører Arvesen. Han oppførte seg meget uhøflig og fornærmelig overfor meg hele tiden. O.r.sakfører Erlandsen kan bevitne det. Da vi forlot Gimle, klaget jeg til ham over o.r.sakfører Arvesens oppførsel, og o.r.sakfører Erlandsen refererte hans opptreden overfor advokat Støylen.

-0-

Etter at engelskmenne forlot Gimle julen 1945, stod Gimle tomt i 5 måneder, men boet ble fremdeles ikke registrert. til tross for mine skriftlige og muntlige henvendelser til henholdsvis advokat Sverdrup Thygeson og o.r.sakfører Arvesen.

-0-

Fra 1ste april 1946 til våren 1948 ble Gimle bortleiet til fransk legasjonsråd. Alle boets eiendeler som var på Gimle, herunder det jeg har bragt inn i boet, ble også leiet bort til franskmennene, uten mitt samtykke og uten underretning til meg eller min advokat, Dudleik Støylen. Registrering ble heller ikke ved denne anledning foretatt. Bostyret burde ha forlangt kvittering av de franske leiere for alle gjenstander som gikk med i leien, mens man på den annen side burde ha gitt franskmennene kvittering for alle ting som bostyret tok bort fra Gimle under bortleien. Den franske hovmesteren fortalte meg at noen malerier var fjernet av o.r.sakfører Arvesen, mens franskmennene bodde der. Jeg bragte da i erfarings at mens franskmennene bodde på Gimle, ble 3 malerier solgt for Kr. 75.000.- til direktør Stephansen på restaurant "Blom". Hovmesteren nevnte at o.r.sakfører Arvesen også hadde flyttet russisk porselen m.m. Om det er blitt solgt flere malerier enn de nevnte 3, vet jeg ikke.

Rettelig bør vel min del av boets godskrives utleien av de eiendeler jeg her bragt inn i boet, og dessuten bør erstattes den skade disse ting er påført.

-0-

Våren 1948 reiste franskmennene fra Gimle, og stedet ble leiet av Ullevål sykehus. Jeg anmodet o.r.sakfører Arvesen om å ordne det slik at alle mine malerier kunne flyttes på ett værelse, som kunne avlases. I telefonen ba jeg ham leie arbeids-hjelp til flytning av de tunge maleriene. Da jeg sammen med o.r.sakfører Erlandsen og herr Halvor Holter kom til Gimle, for etter avtale med o.r.sakfører Arvesen å bese inventaret etter at franskmennene var flyttet, hadde han ikke bestilt

noen arbeidshjelp. Da jeg spurte hvordan vi skulle kunne flytte de tunge maleriene uten hjelp, svarte han at maleriene kunne henge hvor de var. Dette var jeg imot, da flere malerier allerede var kommet bort. Men o.r.sakfører Arvesen var av den mening at maleriene fremdeles kunne henge, til tross for at det ofte var fremmede på Gimle. Vaktmesteren sa til meg at det kom folk ut og inn for å besøke Gimle, som skulle bortleses, og han kunne ikke ta ansvaret for det.

Da jeg var fortvilet over dette forhold, begynte herr Halvor Holter og o.r.sakfører Erlandsen å bære en del malerier fra forskjellige værelser til et par gjesteværelser som kunne avlases. Dette gjorde de for å hjelpe meg, men o.r.sakfører Arvesen var vrang og uvillig. O.r.sakfører Erlandsen kan bevittne episoden.

Våren 1948 var o.r.sakfører Erlandsen, o.r.sakfører Arvesen og jeg ved en anledning på kjøkkenet hos vaktmesteren på Gimle for å drikke en kopp kaffe, da vi arbeidet med boet der ute. Jeg gjorde da overrettsakfører Arvesen oppmerksom på at gardinene og porselenet på bordet hos vaktmesteren var mine russiske ting. O.r.sakfører Erlandsen hørte dette. Disse gardiner og porselenet har jeg ikke fått.

Ca. 14 dager senere - våren 1948 - da alle de av mine ting som var tilgjengelige formå, var pakket og innlåst på Gimle, ringte jeg til o.r.sakfører Arvesen for herr Holter og jeg forlot Gimle. Jeg spurte om jeg kunne få lov til å gå bort i vaktmesterboligen. Jeg hadde jo da allerede sett flere av mine ting i vaktmesterens kjøkken, og tenkte det kunne finnes flere av mine ting i de andre rommene, da vaktmesteren hadde lånt flere ting til bruk. (Dette siste fortalte o.r.sak-

fører
Arvesen meg selv en gang). Jeg nevnte i telefonen til o.r.sakfører Arvesen at i mahogni-skrivebord, flere tepper og malerier m.m. var kommet bort. O.r.sakfører, Arvesen svarte: "Jeg forbyr Dem å gå dit!" Etter dette gikk jeg ikke til vaktmesterboligen. Men før jeg reiste fra Gimle den gang, kom vaktmesteren - kuriøst nok -, og overleverte meg en blomsterbukett - i min egen vase!

Desauten vil jeg nevne at det under innpakningen og transporten av mine ting på Gimle forsvant flere ting, og mange ting har jeg funnet gjemt på de merkeligste steder. Således fant jeg et maleri, 1 lysestake og 1 spill gjemt bort i et skap i kjelleren.

-o-

Fra Russland har jeg bragt med ca. 250 malerier, antikviteter og andre verdigjenstander, som dels er fra mitt hjem, og dels er kjøpt inn for mine penger. Under forhørsrettsmøte våren 1946 forklarte jeg for dommer Dick Henriksen at Gimle var prydet med mine malerier, at det var en stor malerisamling der ute, og at det ikke var innkjøpt malerier eller antikviteter etter 9. april 1940.

Av disse malerier er ca. 50 kommet bort p.g.a. mangelfullt tilsyn med boet, herunder 2 års forsømmelse av registrering.

Blant disse bortkomne malerier var følgende 14 kjente mestre representert:

Van Dyck, Teniers, Borikov, Boncher, Corot (2 stk.), Manet, Murillo, Frud'kon, Fragonard, Nicolas Poussin, Watteau, Fowerman, van der Meer, Reynolds.

I denne forbindelse minner jeg om at da registrering fant sted på lageret i Monradsgate 1 juni 1947, var tilstede: o.r.sakfører Arvesen, o.r.sakfører John Eckhoff, Holvor Holter,

I arbeider og jeg selv. Vi fant under registreringen den tidligere nevnte forgylte ramme med inskripsjonen "van Dyck". O.r.sakfører Arvesen tok rammen, så på den, tørket støv av den med lommeterkleet sitt, og satte den tilside. Halvor Holters erklæring om dette vedlegges. Da vidt vites har bostyret fremdeles ikke meldt til politiet at maleriet av van Dyck m.m. er kommet bort.

-0-

I min mors og min boksamling på Gimle var mange verdifulle bøker på fransk, russisk, engelsk, norsk, spansk, italiensk, kinesisk. Der var flere antikke bøker, fra 15-17. årh., dessuten praktutgaver, tilsammen ant. ca. 2.000 bind. Kunsthandler Wang verdsatte i februar 1946 bøkene på Gimle til 26.000.- kroner. Dette skjedde etter anmodning fra Aker Kommune, mens bostyret ikke har latt bøkene registrere i det hele tatt - meg bekjent. Bøkene var således ikke med i registreringen på Gimle i 1947, og de bøker som var sendt til lageret i Monrødsgate, ble ikke registrert eller tallet der under registreringen i juni 1947, og er ikke blitt det den dag idag.

Våren 1950 hadde jeg en samtale med adv. Sverdrup Thygeson, som jeg søkte p.g.a. mine fortvilete boligforhold. Vi kom til å tale om boet i sin alminnelighet, og jeg gjorde advokaten oppmerksom på at flere hundre bøker var flyttet fra lageret i Monrødsgate til Oppgjørskontorets lager i Sørkedalsveien, og fremholdt at disse burde registreres. Jeg uttrykte også min forbauselse over at bøkene oppbevartes spredt, dels på Gimle og dels på lager. Advokaten bemerket til dette at han hadde sendt de mest verdifulle bøker på lager for å ta

vare på dam. Men selv etter denne min samtale med ham er bøkene på Orngjarskontoret i Sørkedaleveien - meg bekjent - hverken tallet eller registrert ved bostyrets foranledning. Først i 1948 ble de resterende bøker på Gimle tallet og lagt i kasser.

-o-

For så vidt gjelder pelsverk og diverse andre gjenstander, må jeg fremheve at det betales høy lagerleie, til dels for ting som ikke har noen omsetningsverdi, men som det ville være av betydning for meg å få utlevert, hvilket jeg år etter år har bedt om.

Gang på gang har jeg gjort o.r.sakfører Arvesen oppmerksom på at det pelsverk som lagres, ingen omsetningsverdi har, og til dels er kasserte ting. Mens på den annen side kostbart pelsverk som sobel-coats, sobel-krave og whitecoat-pels er kommet bort. Følgende illustrerer tydelig hvor meningsløs lagringen av pelsverket er:

I våres bad en ekspeditrise hos pelshandler Backer pr. telefon kontordamen hos advokat Sverdrup Thygeson spørre advokaten om han fortsatt ønsket å oppbevare og assurere pelsverket. Vedkommende ekspeditrise mente at pelsverket var praktisk talt verdiløst, og at i lagerleie og assurance kostet mere enn pelsverket var verd. - Ikke desto mindre oppbevares pelsverket hos Backer den dag idag; det gjelder til og med en del for lengst kasserte skinn. Slik har det vært år etter år.

Noe liknende gjelder for ting som er oppbevart på lageret hos Tschudi. Der står flere kurver som er fylt mer av skiddet halm enn av verdigjenstander. Der er flere store kufferter med noen få pater og en ødelagt dyne. Vertil kommer en del ubetydelig løsøre, som gjennom flere år er blitt oppbevart

hos Tschudi til meget høy lagerløse. Jeg har gjentatte ganger bedt om å få utlevert disse ting. Likedan har jeg bedt om 1 stort fransk teppe, som virkelig var verdifullt, og som jeg hadde med fra Russland, og dessuten en kasse med glass og porselen til hverdagsbruk, samt noen få møbler.

Først sommeren 1951 ble en del av disse ting utlevert meg, men det kostbare teppet, en del glass og porselen som jeg så i 1947, er kommet bort.

-o-

Våren 1950 ba jeg under en samtale med advokat Sverdrup Thyreson om å få en oppgave over aktiva og passiva i boet. Spesielt ba jeg om å få en spesifisert fortegnelse over alle eiendommer og gjenstander som var solgt, og som er gått til dekning av det økonomiske ansvar min mann er idømt. Advokaten svarte at detaljert spesifikasjon over solgte ting fantes ikke, da pengene for flere mindre ting var satt inn på felles konto. - Hvorledes skal man da holde kontroll over boet, og hvordan skal det kunne kontrolleres at ikke ting som jeg har bragt inn i boet, selges og går til dekning av min manns idømte forpliktelser? Men etter 6 1/2 års forløp er det ikke lykket meg å få noen oversikt fra bobestyreren over fellesboets aktiva og passiva, slik at jeg skulle kunne få kjennskap til boets verdier og forpliktelser. Ganske nylig har jeg på nytt bedt bobestyreren tilstille meg slik oppgave over fellesboets stilling i mai 1945 og pr. idag, *Tilsvaret har jeg fått svar på 23. Marsen 20 Mars 1957* ~~men er fremdeles uten svar.~~ *XX*

Som partshaver i boet gjør jeg krav på en slik oversikt for eventuelt å kunne gjennomgå den sammen med en av meg valgt statsautorisert revisor. Uten sådan oversikt vil jeg ikke kunne ta begrunnet og endelig standpunkt ved booppgjøret.

Under samtalen våren 1950 hevdet jeg overfor advokat Sverdrup Tnygeson at boet er solvent, og at det har tilstrekkelige midler utenom hva jeg har bragt inn i boet, til å dekke statens krav på min mann. (Inndragning Kr. 1.040.000.--.) Om bostyret skulle hevde det motsatte, må jeg i det minste få se en regnskapsoversikt for å kunne imøtegå denne.

Boet har eksempelvis følgende midler:

I Osb Sparebank kto. nr. 874, Vidkun Quisling privat, stod 1 million kroner. Pengene var kommet inn ved private gaver til Vidkun Quisling. De er ikke statsmidler, men hører til min manns del av boet, og kan for så vidt gå til dekning av hans forpliktelser.

Det er dessuten solgt mange eiendommer:

Orneredet, så vidt vites for Kr. 165.000.--,

en tilliggende eiendom for Kr. 14.000.--,

odelsgården for Kr. 40.000.--,

Hertil kommer salg av eiendommen Funemark,

en tredjedel av Jonsborg, og

en tredjedel av hytten Homevatten, m.v.

Dessuten er det solgt temmelig meget inventar.

Det fantes på Gimle et verdifullt, stort kinoapparat, som min mann hadde fått i gave. Dette må være kommet bort etter mai 1945. D.r.sakfører Arvesen sier at han overhodet ikke har sett det. Det er uforståelig hvorledes et så vidt stort og meget tungt apparat kan forsvinne. Det trengtes minst 2 mann til å løfte det, og man måtte vel ha lastebil til transporten. Det oppbevartes i et brandsikkert rom på Gimle, og var i full orden. Vi pløiet å bruke det hver uke. At dette kinoapparatet er kommet bort, viser hvor ukontrollert og

fritt man har kunnet ta seg til rette på Gimle etter at boet var tatt under offentlig forvaltning.

På Gimle hadde vi 4-5 moderne biler, hvorav 1 disponer-tes av meg privat. Under samtalen våren 1950 opplyste forevrig advokat Sverdrup Thygeson at alle disse bilene er kommet bort! Meg bekjent er ikke tapet av bilene anmeldt til politiet.

Jeg mener med dette å ha påvist at boet har midler nok til dekning av statens krav, utenom hva jeg har bragt inn i boet. I de tilfelle hvor eiendeler tilhørende min manns del av boet, er kommet bort under boets forvaltning, må statens krav reduseres med et beløp tilsvarende de bortkomne tings verdi. - I denne sammenheng minner jeg om at av de solgte eiendommer som er nevnt ovenfor, tilnærte Funemark min del av boet, da den var kjøpt for mine penger.

-0-

Tross mine inntrengende henvendelser til o.r.sakfører Arvesen - og sist våren 1950 til advokat Sverdrup Thygeson, har jeg ikke fått fullstendig oversikt over hvor mange bankbøker det er i boet. Jeg har gjort begge herrer oppmerksom på at jeg vet det var en bankbok på Gimle på Kr. 13.000.-, lydende på min manns navn, men overført til meg. På min anmodning har o.r.sakfører Arvesen skrevet til Gjerpen -og Skien-banker i denne anledning, men med negativt resultat. Etter min mening er det ikke foretatt tilstrekkelige undersøkelser for å bringe på det rene i hvilken bank dette innskudd var gjort. - Dessuten er det ikke bragt på det rene innestående i Fyresdals bank m.fl.

-0-

S A M M E N D R A G.

Det vil gå frem av min forandrings redegjøring at det helt siden mai 1945 og i flere år fremover har vært en rekke forsammelser ved bestyrelsen av min manns og mitt fellesbo. Det gjelder manglende kontroll, uforsvarlig oppbevaring, unødige og uheldige salg m.v.

Særlig fremheves ennu en gang at boet ikke ble registrert før i 1947, og heller ikke da ved bestyrets foranledning.

De uheldige konsekvenser for boet - og for meg som partshaver - er i korthet følgende:

1. En rekke verdifulle ting er kommet bort.

Fra Russland hadde jeg med ca. 250 malerier, antikviteter og andre verdigjenstander.

Av disse malerier er det etter mai 1945 kommet bort 50 stk., deriblant malerier av følgende 14 kjente mestre:

Van Dyck, Teniers, Serikov, Boucher, Corot (2 stk.), Manet, Murillo, Prud'hon, Fragonard, Nicolas Poussin, Watteau, Kowerman, van der Meer, Reynolds.

Verdien av de forsvunne malerier er anslått til Kr.500.000.--.

Uttalelse herom foreligger fra maleren Henrik Sørensen.

Dessuten savnes der mabler, sølv, tepper, gobelins, pelsværk, linstøy, glass, porselen, bragt inn i boet av meg for 9. april 1940.

Bøker savnes likeledes (herav 1 lydende på Kr. 13.000.--).

(For så vidt gjelder disse bortkomne ting vises til bilag 20, 21, 21 a, 21 b, 21 c, 21 d til mitt skriv av 26.4.51 til advokat Svardrup Thygeson).

Blant de bortkomne ting er dessuten:

4-5 moderne biler,

1 kinoapparat,

1 frimerkealbum.

2. Flere gjenstander er blitt økade t under boets forvaltning.

Eksempelvis nevnes:

møbler, tekstilvarer, lanter, glass m.v.

En del av de ting jeg i den senere tid har fått utlevert, har vært så sterkt skadet, at jeg hittil ikke har hatt råd til å reparere dem. De reparasjoner jeg har funnet nødvendige, har hittil kostet meg Kr. 1.500.-.

3. Vedk. de foretatte salg bemerkes:

Eiendommen Funemerk ble solgt i 1946 før min sak var avgjort, tross min skriftlige og muntlige protest overfor advokat Sverdrup Thygesen. Denne eiendom ble kjøpt for mine penger ved å realisere mine malerier flere år før krigen. Dette bevises av arkitekt Essendrop og fru Margrethe Langaard, og på Gisle fantes det et brev hvor min mann gir erklæring om det samme. Eiendommen ble solgt uten at man underrettet meg eller min advokat, Gudleik Støylen, om det. Jeg mener jeg hadde rett til å beholde den, og økonomisk evne til det, under forutsetning av rettferdig booppgjør. XXX

Hytten Homevatten - en tredjedel av denne - ble solgt uten at jeg ble underrettet.

Både for så vidt gjelder Funemerk og Homevatten mener jeg det ikke var påkrevet å selge disse eiendommer. Under enhver omstendighet hadde jeg krav på varsel om salget, og rett til å uttale meg om hvilke av boets midler eventuelt først skulle gå til dekning av min manns forpliktelser.

Erneredet. "Arbeiderbladet" ga i sin tid uttrykk for at man ikke fikk noen god pris for denne eiendom p.g.a. forskjellige forsamlinger fra bobestyrrelsens side. Avisen

kriserte i den anledning boestyret.

Registrering fant, meg bekjent, ikke sted på Erneredet til tross for at eiendommen ikke var bortleiet i 2 år. Først 2. mai 1947 fikk jeg beveget o.r.sakfører Arvesen til å la meg komme dit sammen med herr Halvor Holter. Huset var da praktisk talt tomt. Alle de klær jeg hadde der, er kommet bort, dessuten pelsverk, linstøy, vevete tepper.

Det er vel sannsynlig at boet kunne øket sine inntekter f.eks. ved bortleie av Erneredet.

4. Boet er i årevis påført unødige utgifter til lagring og assurance av praktisk talt verdiløse ting.
5. Jeg - Maria Quisling - har som følge av boestyrets disposisjoner i lang tid vært uten egen bolig, uten nødvendige midler til underhold, uten nødvendige bruksgjenstander, hvilket har bidratt sterkt til å svekke min helbred.

-0-

Det er innlysende at boet - og jeg - ved forvaltningsmyndighetenes forseemselser har lidt svære økonomiske tap, som jeg for min egen del må kreve godtgjort så vidt mulig, for å søke framtiden sikret.

-0-

I årevis var jeg vitne til med hvilken skjedesløshet man på forsakjellig hold forvaltet boets midler. På den annen side fikk jeg erfare at da man omsider registrerte en del av boets midler i juni 1947, ble det for mine tings vedkommende gått frem så omstendelig at det neppe har sidestykke. Jeg kan her sitere hva advokat Gulleik Støylen i desember 1947

skrev til riksadvokat Aulie, før min sak var henlagt: *"Først januar 1947 ble det utført registrering over Quisling og fru Quislings bo".*
"Fru Quisling brakte med seg inn i fellesboet en

"række russiske malerier, duker, sølvtøy m.v.
 " Da det var av interesse å få fastslått verdien av
 " disse ting, ble disse taksert. Ved gjennomgåelsen av
 " takstlistene vil det sees at alt, endog de minste
 " småting, er blitt oppskrevet og verdsatt. Dette er
 " i strid med vanlig praksis ved verdsettning av NSboer,
 " idet man i runte summer har verdsatt sølvtøy, mindre
 " gjenstander, og overhodet ikke tatt med småting som
 " saltkar, sykkrin, eggebegre, blomstervaser, askebegre
 " og små dekorasjons-gjenstander.
 " Mesteparten av fru Quislings ting er russiske, f.eks.
 " ett sølvet. Dette har en egenartet karakter uten å
 " være antikviteter, så realisasjon av det vil være
 " vanskelig, da det har en meget begrenset kjøpekrets.
 " Maleriene er sådanne som de færreste mennesker vil
 " kjøpe, og har også en meget liten kjøpekrets. Det
 " vil derfor ikke være tale om at fru Quisling vil
 " kunne få realisere sitt bo til takstverdien.
 " Tvertimot vil de fleste av maleriene være meget
 " vanskelig å få noen rimelig pris for."

(Advokat Støylen uttaler seg her
 om malerier som er i behold, ikke
 om de bortkomne herunder malerier av
 de 14 kjente mestre.)

På denne måten har man satt opp en fiktiv, relativt stor
 formus, som bare eksisterer på papiret, og ikke svarer til
 de virkelige forhold og de verdier som bør falle på min part
 av boet.

Her bør også nevnes at jeg etter evne har søkt å bringe
 boets verdier på det rene, også i tilfelle hvor det ikke var
 til egen fordel, således:

I mai 1945 frivillig leverte til politiet Kr. 120.000.-.
 Ga opplysning til politiet om at det i Realbankens safe lå
Kr. 7.000.- fra før 9.4.40. Samme opplysning ga jeg til
 o.r.sakfører Arvesen, som ikke kjente til pengene. Pengene
 ble hentet av politiet.
 Ga opplysning til o.r.sakfører Arvesen om at Vidkun Quisling
 på Akershus hadde deponert Kr. 7.000.-. Dette kjente ikke
 o.r.sakfører Arvesen til.
 Gjorde oppmerksom på at flere bilar fantes på Gimle,
 likeledes Kinoapparat og 2 frimärkealbum, hvorav 1 er kommet
 bort.
 Ga opplysning om at 1 bankbok på Kr. 13.000.- fantes på Gimle,
 lydende på Vidkun Quisling, overført til Maria Quisling.
 Meddelte at det på Gimle var statsobligasjoner
 for Kr. 100.000.-. Han Ness - byråsjef hos V.Q. kjøpte dem for
 V.Q. personlig 12.3.45 hos Hans Gude. Sluttseddel nr. 3949,
 Norske Stat 1944 3 1/2 % Kr. 100.000.-. O.r.sakfører Arvesen
 kjente ikke til dette. Obligasjonene er visstnok kommet bort.
 Som tidligere nevnt, har o.r.sakfører Arvesen gitt
 erklæring om at jeg 27.12.45 på Gimle, var villig og hjelpsom
 til å gi ønskelige opplysninger.

Etter dette virket det enn mer førstehørende og nedbrytende at jeg i ca. 1 år intet fikk utbetalt av boet til mitt underhold, og i lange tider ikke fikk utlevert de nødvendige bruksting. Før mitt forhold under okkupasjonen var gransket, og min sak henlagt, ble jeg behandlet strengere enn mangan annen i liknende situasjon.

Og mens min mams og min tidligere fellesbolig ble solgt uten mitt vitende, og uten å underrette min advokat, ^{mens} Gudleik Staylen, - og/en del av boets eiendommer stod helt eller delvis tomme, var jeg husvill. Jeg måtte bo hos fremmede, til dels låne til livsopphold, og likeledes låne nødv. bruksgjenstander. Særlig urimelig og strengt syntes dette meg da jeg jo aldri hadde blandet meg i politikk, og dertil kom at jeg selv hadde rikelig utstyr, medbragt fra Russland, som boet forøvrig leiet bort uten mitt samtykke, og senere til dels betalte unødig stor lagerleie for. -

Selv om jeg hadde vært medlem av NS, og var blitt idømt økonomisk ansvar, ville det ikke vært lovlig adgang til i den grad å nekte meg eksistensmidler, som tilfelle var for mitt vedkommende en lang tid etter kapitulasjonen.

-o-

Den sak som ble innledet mot meg, ble riktignok henlagt. Allikevel har min skjebne etter mai 1945 vært like tung som om en fellende straffedom skulle rammet meg. / Dette skyldes ikke minst boets tilsynsmann og hans fullmektig. / Begge herrer synes til dels å ha misforstått sin oppgave. Tilsynet med boets midler er i vesentlig grad forsømt. Selv har jeg gang på gang måttet ta initiativet når det gjaldt å ta vare på boets eiendeler. - På den annen side har tilsynsmannen og hans fullmektig - særlig i den første tid - tatt seg myndighet

til å behandle meg unødige og særlig strengt, til døls chikanære meg og bringe meg til fortvilelse. Dette uten å vente på resultatet av politiets granskning av mitt forhold under okkupasjonen

-0-

Jeg kommer aldri over minnene fra 1945 og påkjenningen den gang. Min helse er da også sterkt svekket siden da.

En ganske vesentlig årsak til dette er den unødige strenghet, ja hardhet, bostyret, særlig i de første årene, viste overfor meg. Se herom uttalelser av overlege Jon Leikvam i erklæringer av 19.3.47 og 11.2.48. Forøvrig var også statsadvokat Chr. Bull oppmerksom på forholdene, likesom jeg hele tiden har gitt min advokat, Eggleik Støylen underretning om mine vanskeligheter med tobestyrelsen m.v.

At jeg fremdeles er syk og arbeidsudyktig vil dessuten gå fram av erklæring av 5.2.51 fra dr. I. Forsdahl, og erklæring av 28.9.51 fra dr. Lis.

-0-

Nå står jeg alene, uten slekt i fremmed land, og med svekket helse, uten nevneverdig arbeidsevne. Min fremtidige eksistens avhenger av oppgjøret av min manns og mitt fellesbo.

For å sikre meg et eksisteringsgrunnlag, må jeg gjøre krav på følgende i boet, som jeg hevder å være juridisk berettiget til:

1. De ting som skriver seg fra mitt hjem.
 2. De ting som er kjøpt for mine penger.
 3. Godtgjørelse for skode påført de under nr. 1. og 2. nevnte ting under boets forvaltning.
 4. Godtgjørelse for bortkomne ting som enten skrev seg fra mitt hjem i Russland, eller var innkjøpt for mine penger. X
 5. Godtgjørelse for ca. 50 mål russisk land i Finland.
- Dette er hovedpunktene. Når det gjelder de mer detaljerte krav

X ca 50 mål russisk land, forsettlig, sålt, kjøpt m.v.

Disse 8 vitner husker således at min malerisamling - deriblandt verdifulle malerier av kjente mestre - var i god stand på Gimle i mai 1945, og at der var ca. 150 stk. på Gimle.

Av de 150 malerier som var montert på Gimle er 50 kommet bort. Blandt disse bortkomne malerier var 14 bilder av kjente mestre, nemlig: van Dyck, Terniers, Sorikov, Boucher, Corot (2 stk.) Manet, Murillo, Prud'hon, Nicolas, Poussin, Watteau, Woverman, van der Neer og Reynolds.

Jeg har tidligere så vidt mulig nøyaktig gjort rede for hvilke malerier som savnes, og har oppgitt, i den utstrekning jeg har kunnet, såvel malerens navn, billedets motiv, dets størrelse, og dets plass på Gimle. Ennvidere har jeg i enkelte tilfeller føyet til malerienes antagelige pris. Min redegjørelse for dette vedlegges her som bilag nr. 22. Den er tidligere tilstillet h.r.advokat Sverdrup Thygeson som bilag nr. 20 i mitt skriv til ham av 26. 4. 51.

Når advokat Sverdrup Thygeson - som nevnt - i sitt brev av 10. 6. 52 bestrider som ulegitimert at det er bortkommet forskjellige gjenstander, viser jeg til hva jeg i det foregående har gjort rede for, og presiserer følgende:

Det må ansees for en vitterlige kjensgjerning at jeg hadde en stor og verdifull malerisamling, som f.eks. tellet bilder av Franz Hals, Rubens, og Tiepolo. Det er også en kjent sak at mine malerier prydet Gimle under okkupasjonen, og det foreligger pålitelig vitnesbyrd for at det blandt disse malerier fantes bilder eksempelvis av van Dyck og Watteau, Fragonard, Manet, Corot, Boucher, Murillo, Reynolds, Poussin, Ternier.

Jeg mener å kunne forutsette at man av min ovennevnte redegjøring for bortkomne malerier vil forstå at det her utelukkende dreier seg om en så vidt mulig nøyaktig og nøktern oppstilling fra min side. Det ville selvsagt vært meget bedre om det offentlige allerede i mai 1945 hadde foranlediget registrering av fellesboet, herunder mine ting på Gimle. At så ikke skjedde, bør ikke komme meg til skade. Jeg bl fullstendig avskåret fra å vareta mine interesser på Gimle da jeg var tvunget av politiet til å forlate Gimle 15. 5. 45 på 1/4 times varsel.

-- 00 --

Verdien av de bortkomne 50 malerier har maleren Henrik Sørensen, som før nevnt, anslått til Kr. 500.000,-.

Jeg kan tilføye at et ekte Watteau-bilde alene koster 1/2 mil-

lion kroner, og minner om at der ifølge eksperter uttalelser var flere ekte bilder av kjente mestere i den samling jeg bragte med fra Russland. Kr. 500.000,- synes sålede ikke å være noen "upris". Det var - selvfølgelig - de mest verdifulle gangbare billeder som ble fjernet. Både motiver og størrelser var kurante.

Ifølge opplysninger fra o.r.sakfører Rye - Holmboe i Erstatningsdirektoratet assurerte Vidkun Quisling hele innboet og maleriene som var i Erling Skjalgssönsgate for Kr. 80.000,- - i 1939.

Jeg kan føye til at en kjent kunsthandler i Oslo - som jeg har konferert med - rent generelt har uttalt at man kan regne med en prisstigning på malerier fra 1939 til 1953 på 200 - 300 % .

-- 00 --

Foruten de 50 malerier savnes der tepper, möbler, gobeliner, pelsverk, lintöy, glass m.m., som var bragt inn i boet av meg för 9. 4. 40. Jeg har gjort rede for disse ting tidligere, nemlig i mitt brev av 26. 4. 1951 til advokat Sverdrup Thygeson. For teppenes vedkommende legges ved en oppgave, som bilag nr. 23.

I alt er det kommet bort 5 tepper, 1 persisk löper og 1 gobelin.

Portierer og lintöy som er kommet bort har jeg likeledes gitt en fortegnelse over i nevnte skriv. Oppgave legges her ved som bilag nr. 24.

Glass som er kommet bort sees av bilag nr. 25.

Når det gjelder porselen som er kommet bort, vil det av bilag nr. 26 gå frem hva som tilhørte meg på lignende måte som ovenfor nevnt.

Möbler, sölv, duker, speil etc. som er kommet bort, vil sees av bilag nr. 27.

-- 00 --

I mitt brev av 27. 8. 51 har jeg bedt om erstatning for maleriene og de andre her nevnte verdigjenstander som er kommet bort fra Gimle. Jeg er fullt klar over at erstatningssummen må settes skjönsmessig. Maleren Henrik Sörensens uttalelse om at de 50 malerier som er kommet bort kan være verd ca. Kr. 500.000,- og maleren Lerdals anbefaling til min mann om å assurere maleriene for 3/4 - 1 million kroner viser at det her under enhver omstendighet dreier seg om be-

tydelige verdier. Og i tillegg til maleriene kommer så alle de andre ovenfor nevnte ting som er forsvunnet.

På bakgrunn av dette ber jeg - for å søke bo-oppgjøret ordnet i minnelighet - om en rimelig erstatning. Og jeg vil i samme forbindelse be om anledning til å overta en del ting som tilhører boet, men som har særlig affeksjonsverdi for meg - og kun for meg.

-- 00 --

Erstatning for skadete ting.

Allerede den omstendighet at mitt innbo ble leiet bort, først til engelskmenn, så til franskmenn som bodde på Gimle, skulle betinge en viss godtgjørelse, for vanlig bruk og slitasje.

Men som jeg allerede tidligere i denne redegjøring på side 7, 8, 9, har forklart, ble mine ting ikke bare utsatt for vanlig slitasje. Særlig under franskmennenes opphold på Gimle ble innboet rent ut sagt ramponert. Og den lagring på loftene som de derefter har vært gjenstand for har i betydelig utstrekning skadet dem ytterligere.

Malerier.

Jeg har allerede i innledningen forklart at disse ble ødskadet under franskmennenes opphold på Gimle, og senere under lagringen. At de var i god stand da vi bodde på Gimle bekräftes av flere vitner, hvis erklæringer allerede er nevnt i det foregående.

Disse uttalelser kan suppleres med maleren Th.Lerdal's erklæring av 6. november 1952, bilag nr. 18, der han bl.a. sier: "Malerisamlingen var i sin helt i meget god stand og 3-4 malerier ble restaurert etter anmodning av Quisling. Utover disse var det ingen som trengte noen restaurering."

Og kaptein Langlie har den 15. 2. 1953, bilag nr. 28, erklært:

"I tillegg til mine erklæringer av 5.6. 49 og 8.10. 48 bevitnes at jeg erindrer at maleriene på Gimle og i gjestehuset var godt vedlikeholdt og i god stand. Möbler og annet inventar var også godt vedlikeholdt."

Det samme vitner fru Margrethe Langaard i erklæring av 2. 12. 52 (bilag nr. 5) og fru Halldis Neegaard Östbye i erklæring av 27. 9. 53 (bilag nr. 6, m. fl.

Efter at jeg i 1952 mottok de av mine malerier som da var i behold, har jeg latt dem besiktige av flere sakkyndige. Konservator Martin Haug uttaler i sin erklæring av 31. oktober 1952, bilag nr. 29:

"Ad fru Maria Quislings malerier.

Efter å ha gjennomgått samlingen må jeg bekrefte at den er i en meget dårlig forfatning. Spesielt er mange av de store bilder så skadet, at skal man gå til fullstendig restaurering av disse, og maleriene selges idag, er det et spørsmål om man kan oppnå noget mere end det belöp behandlingen koster. Man må være opmerksom på at utenlandsk kunst er meget vanskelig å omsette til höi pris, hvis der ikke foreligger absolutt sikkerhet for hvem mesteren er.

Da flere av maleriene er av så store formater vil det gjøre sitt til at restaureringsomkostningene vil bli uforholdsmessig store og omsetningsmulighetene for store bilder som bekjent mindre.

I erklæring av 2. mai 1953, bilag nr. 30, sier han:

"I tilslutning til min erklæring av 31. oktober 1952 kan jeg efter anmodning av herr h.r.advokat G. Stöylen ytterligere uttale:

Jeg har påny gjennomsett fru Maria Quislings malerier. Disse sees å ha vært gjenstand for hårdhendt behandling og ugunstig lagring med fuktighet og skiftende temperaturforhold. Maleriene er som følge herav skadet og trenger på få unntagelser nær å bli restaurert. Det gjelder forövrig ikke bare selve maleriene, men også håndskårne rammer som er blitt skadet slik at utskjæringene stükkevis er falt av. Omkostningene ved en restaurering av de skadede malerier vil jeg anslå til Kr. 15- 20.000,- femten-tyve tusen kroner."

En slik uttalelse fra en sakkyndig som konservator Martin Haug skulle i og for seg være tilstrekkelig til å slå fast hvilken katastrofal verdiforringelse mine malerier har vært utsatt for gjenneom 7 års beslagleggelse.

Også maleren Henrik Sörensen har besikket maleriene. Han uttaler i en erklæring av 19. 10. 1952, bilag nr. 31:

"Temmelig mange av dem er dessuten så meget skadet eller defekte at de trenger en omfattende restaurering. Störstedelen med bare få unntagelser må underkastes mer eller mindre restaurering. Dette vil sikkert bli så kostbart at fru Quisling ikke vil kunne greie det med sin ökonomi. På den anden side vil salg uten restaurering bety at man ikke får ordentlig pris. Hertil kommer at salget av de gjenværende malerier også vanskeliggjøres ved at flere av dem er så store at man ikke kan regne med å finne kjøpere som har plass til dem. Kort sagt dreier det seg om flere malerier som nok i seg selv har vært verdifulle (för beskadigelsen), men som vanskelig kan påregnes å bli solgt. Fru Quisling kan derfor ikke baser sin ökonomiske eksistens på salget av disse malerier."

Begge disse kjente sakkyndige - konservator Martin Haug og maleren Henrik Sörensen - har således konstatert at maleriene er ödelagte og må restaureres, hvilket konservator Haug antar vil komme på mellom 15 og 20 tusen kroner.

Da jeg trenger penger för å leve, har jeg allikevel sökt å få solgt noen av maleriene. Kunsthandler Örnulf

W a n g, som jeg i den anledning er kommet i forbindelse med

Fortsettelse fra side 32 - 1. avsnitt.

Jeg mener hermed å ha klarlagt det faktiske forhold at maleriene var i god stand da vi bodde på Gimle og at de som var i behold var i sterkt redusert forfatning da de 7 år etter ble utlevert meg. Som jeg allerede har nevnt, er de sværeste skader blitt påført maleriene under fransk-mennenes opphold på Gimle. Under enhver omstendighet er staten ansvarlig for malerienes skjebne etter mai 1945. Idet jeg støtter meg til konservator H a u g s erklæring, synes det meg at ca. Kr. 17.500,- vil være det riktige erstatningskrav for de skadete malerier.

har imidlertid svart at hans firma helst ikke vil motta maleriene for salg.

-- 00 --

Blant de ting jeg etter 7 års beslaglegging har fått tilbake er også flere u r. Disse har jeg latt undersøke av urmaker Thorleif L a n g e r u d, som har uttalt seg om dem i erklæring av 15. 12. 52, bilag nr. 32.

Urmaker Langerud sier her innledningsvis:

"Nesten alle sammen må settes i stand på grunn av skader som må være oppstått som følge av hårdhendt behandling."

Derefter uttaler han seg om hva reparasjonskostninger vil beløpe seg til:

1. Ur i sort kasse.....	reparasjon	Kr. 120,-
2. Taffelur i bronse	"	" 115,-
3. Et lite ur i marmor og bronse "	"	30,-

Dessuten omtaler han i erklæringen diverse skader på et bibliotekur uten å angi noen sum her.

Urmaker O. Gulbrandsen har 15. 10. 52. reparert et taffelur for Kr. 22.-.

På grunnlag av denne sakkyndige uttalelse mener jeg at Kr. 300,- må være en rimelig erstatning for skade som er tilføyset urene i tiden 1945 - 1952.

-- 00 --

Möbler.

Jeg har allerede tidligere beskrevet - i oversikten - hvorledes det ble skaltet og valt med mitt innbo på Gimle, og har også delvis gjort rede for i hvilken forfatning de ting var som jeg fikk tilbake i 1952. Jeg kan tilføye at de gjenstander som ble lagret hos Tschudi dessuten ble temmelig ødelagt på grunn av fuktighet og hårdhendt behandling.

Jeg har latt det aller nødvendigste reparere, men det er fremdeles flere møbler som jeg ikke har hatt råd til å sette istand.

Snekker Alex Robert K o s t e r har undersøkt alle møbler, og har i erklæring av 8.11. 1952 sagt sin mening om skader og reparasjonsomkostninger. Som det vil sees av bilaget er han kommet til at reparasjon av det hele vil komme på Kr. 4.410,-. Han bemerker dessuten at til disse snslagsvise priser vil der komme tillegg for transport til og fra verksted

Jeg bringer igjen i erindring de vitneprov jeg før har nevnt om at innboet var i god stand på Gimle da min mann og je

bodde der. Likesom jeg atter minner om den - som det synes - lösslupne selskapelighet som særlig franskmennene utfoldet på Gimle. Det må være innlysende at slike skader som snekker Koster beskriver i sin erklæring, f.eks. "stoler med brukne ben og rygger", "sofa mangler listeverk og har lös rygg" "kommode... rygg er slått istykker", "stoler... rygger og ben löse"- skyldes ganske usedvanlig hårdhendt behandling, hva enten denne skyldes leieboerne på Gimle eller transport o. lagring.

At også lagringen har satt sine sport på möbler etc. fremgår av snekker Kosters uttalelse, der han sier at enkelte ting er "vannskadet på grunn av fuktighet".

Den sum snekker Koster har anslått reparasjonsomkostningene til - Kr. 4.410,- krever jeg godtgjort. Og bemerker at dette krav skulle synes rimelig, når en tar i betraktning at jeg dessuten får transportomkostninger ved reparasjonene. Dertil kommer at prisene vel må antas å stige.

-- 00 --

En del tekstilvarer, duker, sengetöy, gardiner, teppe er blitt utlevert meg i temmelig sørgelig forfatning, ödelagt og skittent.

Flere duker er fulle av flekker, vinflekker som hverken renseri eller vaskeri tör påta seg å behandle, da de mener de ikke har midler til å bringe dem helt istand. Eksempelvis er 3 duker blitt undersøkt av Lin og Damaskuset A/S som den 25. 6. 53, bilag nr. 34, uttaler at hvis dukene var i hel god stand, vilde prisen for dem være Kr. 7.000,- I den tilstand de nå befinner seg med flekkene takseres dukene til Kr. 1.200,- Verdiforringelsen Kr. 5.800,- krever jeg erstattet.

Dessuten har jeg hatt en rekke direkte utgifter for å få tekstilvarene noenlunde istand.

En del regninger m.v. vedkommende reparasjon av tekstilvarer fremlegges, som bilag nr. 35.

Kunststopperiet Ökonomi 29.9.52, Bilag nr. 35.	
Reparasjon av mölspist teppe	Kr. 150,00
Ditto, rep. av mölspist teppe med flere rift, Bilag nr. 35 a	" 175,00
Ditto 21.12. 1952, rep. av diverse hull på gulvteppe, Bilag nr. 35 b	" 156,00
Ditto, 27.11.1952, Rep. av stor duk med 7 servietter. Det var fullt av hull over hele duken og serviettene. Bilag nr. 35 c.	" 42,50
Ditto, 20.4. 1953, rep. av duk Bilag nr. 35 d.	" 20,00
Ditto, 23.9.1952, Reparasjon av teppe, Bilag nr. 35 e.	" 150,00
Ditto 12.6.53. Reparasjon av 2 bordduker i broderiet og rift og huller i blonden, Bilag nr. 35 f.	" 34,00
Grei Vaskeri, 29.4. 1953, vasket duk, Bilag nr. 35 g.	" 25,00
Ditto, 20.11.1952. En bordduk vasket, full av flekker, med 12 servietter. Bilag nr. 35 h.	" 47,00
Grei Vaskeri, 29.4. 1953. Vasket duk 2 ganger for å forsøke å fjerne flekkene. Bilag nr. 35 i.	" 71,00
Grei Vaskeri, 27.2.1953. Vask av venetiansk duk m/14 ser- vietter, full av flekker. Bilag nr. 35 j.	" 46,00
Grei Vaskeri, 25. 3.53, ditto. . Bilag nr. 35 k.	" 46,00
Grei Vaskeri, 15.10.53. 2 duker, 1 serviett. Bilag 35 l.	" 20,40
Klöcker & Lange, 30.5. 1953, Rensning av gardiner. Bilag nr. 35 m.	" 20,00
Erklæring fra Hammarlund av 1953 om at Aubussonteppe er usalgbart på grunn av flekker oppstått ved fuktig lagring. Bilag nr. 35 n. Taksert til Kr. 500,- 30.6.47 av o.r.sakfører John Eckhoff	" 500,00
	<hr/> Kr1502,90
Med tillegg av verdiforringelse for de r nevnte duker, Bilag 34, beløper skaden på tekstilvarer seg til	<hr/> Kr. 5800,00
	<hr/> Kr. 7302,90
	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

-- 00 --

Tidligere er nevnt at elektrisk utstyr var i ubrukbar stand da det ble utlevert meg i 1952. Jeg har måttet bruke

megen tid og mange penger for å få disse ting noenlunde brukelige. Endel regninger m.v. vedrørende reparasjon av elektrisk utstyr legges ved som bilag nr. 36:

Kjøleskap, reparert 14.7.1951 (inkl. transport) Service Verksted, Bilag 36	Kr.	425,10
Anskaffelse av deler som manglet i støvsuger. Elektrolux 1.12.1950 Bilag 36 a	"	26,60
Til dette kommer at en bronselampe, som var oppbevart på lager hos Tschudi, var blitt ødelagt. Den mangler flere deler og kan ikke repareres. Den er taksert til og bes erstattet med dette belöp.	"	250,00
1 krystall-lampe, som fremdeles henger på loftet på Gimle, er ødelagt. Den er taksert til og bes erstattet med dette belöp.	"	500,00
Regning fra H. Molstad, 3.11.50, som viser at alle lamper og komfyren m.v. var ødelagt Bilag 36 b.	"	260,00
		<hr/>
	Kr.	1461,70

Av sölvtoyet er en del så istykker at det ikke kan gjøres istand. Alt sölvtoy er forövrig mer eller mindre bulket, böyet og skrapet. Det vil fremgå av nedenfor nevnte regninger og uttalelser. Bilag nr. 37.

David Andersen, 12.2. 1953. Reparasjon av sølvfat. Bilag 37	Kr.	33,00
David Andersen, 8.4. 1953. Reparasjon av 2 staker og loddet del til stake. Bilag 37 a.	"	20,00
David Andersen, 30.5.1953. 2 små brett, rette opp bulkene. Bilag 37 b.	"	50,00
David Andersen, 14.3.1953. 1 brett reparert. Bilag 37 c.	"	6,75
David Andersen, 26.4. 1953. Reparert 1 kanne og brödbakke. Bilag 37 d.	"	36,50
Tostrup, 19.2. 1953. Reparasjon av vase vil komme på (bilag 37 e)	"	45,00
Tostrup, 8.4. 1953. Reparasjon av 2 staker, den ene var i 2 deler, Bilag 37 f.	"	38,50
David Andersen, Reparasjon av sølvplett brett vil komme på (bilag 37 g)	"	100,00
David Andersen, reparasjon av 2 sølvboller som var bulket, og 1 kanne loddet, datert 18.6. 53, bilag 37 h	"	50,00
David Andersen, 19.10. 53. 1 lokk rettet ut m.v. Saltkar tatt ut bulker Bilag 37 i.	"	5,75
David Andersen, Bilag 37 j	"	300,00
" " " 37 k	"	150,00
		<hr/>
Tilsammen representerer dette en skade på ca. hvilket belöp bes erstattet.	Kr.	835,50

Ad. Bilag 37 j.

Gjeller 2 antikke 3-armede lysestaker i Sheffieldplett. De er i registreringslisten taksert til Kr. 600,00. Den ene staken mangler en mansjett. En kunst- og antikvitetshandler har på forespørsel uttalt at stakene p.gr.a. denne mangel praktisk talt er usalgbare. Juveler David-Andersen har den 2. 11. 53 meddelt at man ikke kan skaffe maken til den bortkomne lysmansjett. Som rimelig erstatning ber jeg utbetalt i allefall halvparten av takstverdien, Kr. 300,00.

Ad. Bilag 37 k.

David-Andersen, erklæring av 7.7. 1953.

Det kan ikke påta seg å rette skadet (bulket) döpefat med kanne i Sheffieldplett. Av samme erklæring fremgår at disse ting ikke kan bli i god stand igjen. Döpefat og kanne taksert i 1947 til Kr. 300,00. Verdiforringelse i allefall 50 %, som bes erstattet, Kr. 150,00.

Også en del andre prydgjenstander har vært gjenstand for beskadigelse. En del regninger m.v. legges ved som Bilag nr. 38.

Reparasjon 11.2.50 ved herr Pettersen av et antikt kinesisk skrin. Bilag 38.	Kr. 15,00
Konservator Martin Haug, 19.10.53. restaurering av Ikon. Bilag 38 a.	" 60,00
Konservator Martin Haug har dessuten, 20.10.53 gitt erklæring om hva restaurering av en del andre skadete Ikoner vil beløpe seg til, Bilag 38 b.	" 670,00
Erklæring av 19.6. 1953 av Sven Rygge, iflg. hvilken en kanne, utskåret i kokusnött og montert i metall, er verdiforringet praktisk talt totalt, Bilag 38 c.... anslagsvis	<u>" 375,00</u> Kr. 1120,00
Av 2 Cloisonne-urner som er taksert til Kr. 250,00 er den ene ødelagt og kan ikke repareres. Usalgbar. Bes erstattet med	Kr. 125,00
1 sort lakkskrin med perlemor har fått understellet ødelagt m.v. Reparasjon vil komme på anslagsvis som bes erstattet.	" 40,00
Et elfenbes krus, som er taksert til Kr.500,- er delvis istykker. Reparasjon vil beløpe seg til ca. Bilag 38 d.	" 200,00
Reparasjon av ødelagte rammer vil komme på som bes erstattet. Bilag 38 e.	"
trsp.	<u>Kr.</u>

trsp.

Kr.

1 stort speil, som var brukt på Gimle, til-
hörende mahogny konsol er fullstendig
istykker. Nytt speil vil koste
som bes erstattet.

" 200,00

Kr.

R E S U M É

1. <u>Malerier</u> - restaurering av skadete malerier, ifølge konservator Martin .
Hauges erklæring av 31.10.52
vil beløpe seg til ca.
Bilag 30.	Kr. 17.500,00
2. <u>Ur</u> . Ifølge urmaker T. Langeruds erklæring av 15. 12. 52. Utlegg for reparasjon av forskjellige ur vil beløpe seg til
Bilag 32.	" 300,00
3. <u>Möbler</u> . Ifølge snekker A.R. Koster. Erklæring av 8.11.52. Reparasjon av skadete möbler
Bilag 33.	" 4.410,00
4. <u>Tekstilvarer</u> . Diverse utlegg for reparasjon av tekstilvarer og verdiforringelse av 3 ødelagte kniplingsduker
Bilag 35-35a-35b-35c-35d-35e-35f-35g-35h-35i-35j-35k-35l-35m-35n og 34.	" 7.302,90
5. <u>Elektrisk utstyr</u> . Diverse utlegg for reparasjon av elektrisk utstyr og 2 lamper ødelagt
Bilag 36-36a-36b.	" 1.461,70
6. <u>Sølvtoyet</u> . Diverse utlegg for reparasjon av sølvtoyet.
Bilag 37-37a-37b-37c-37d-37e-37f-37g-37h-37i-37j.	" 835,50
7. Skade på forskjellige prydgjenstander
Bilag 38-38a-38b-38c-38d-38e,38f,38g-38h.	"

Ialt

Kr.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Dette belöp på skadete ting bes erstattet.

Jeg har fremdeles endel skadete ting, som ikke er gjort istand, da jeg ikke har råd til det.

Jeg forbeholder meg å komme tilbake til saken i tilfelle det blir nødvendig.

4. Godtgjørelse for boets avhendelse av eiendommen "Funnemark"

Fyresdal, som var innkjøpt for mine midler.

Eller:

Omgjøring av boets disposisjoner vedk. eiendommen og anledning for meg (Maria Quisling) til å overta denne.

I 1934 døde en gammel tante av Vidkun Quisling. Hun etterlot seg eiendommen Funnemark, og Vidkun Quisling kjøpte denne. Det går fram av ekstraktutskrift av panteregistret for Fyresdal herad, at Vidkun Quisling fikk skjöte på eiendommen datert 29.8. 1934 og 1. mai 1936. Pengene ble skaffet tilveie ved salg av malerier etc. tilhørende meg.

Fru Margrethe L a n g a a r d bevitner i sin erklæring av 27. 1. 1950, bilag nr. 2:

"Det var også min fetter Vidkun Quislings mening at gården Funnemark tilhørte fru Quisling, da den var innkjøpt av midler innkommet ved salg av hennes malerier".

Arkitekt W. E s s e n d r o p har også fått kjennskap til forholdet. Han sier i sin erklæring av 6. november 1948, bilag nr. 39:

"Under arbeidet i Fyresdal var jeg en gang sammen med Quisling for å besiktige eiendommene Lunden, Jonsborg og Funnemark. Ved denne befaring fortalte han meg at han ved å realisere noen malerier og andre av fru Quislings eiendeler hadde fått kjøpt Funnemark noen år før krigen etter en tante som var död...."

Fru Halldis Neegaard Ö s t b y e, som har vanket med min mann og meg siden 1933, har i sin erklæring av 27. 9. 53 forklart seg om sitt kjennskap til oss. Bilag nr. 6. Vedkommende Funnemark sier hun:

"I årene før krigen var jeg flere ganger på besök hos Quislings på Jonsborg i Fyresdal, hvor også Quislings mor, fru Anna Quisling bodde om sommeren. Quisling elsket Fyresdal, og likte å ta oss med rundt for å vise oss severdighetene. Vi var også ofte innom nabogården, en odelsgård som tilhørte hans tante, Malene Quisling. Quisling fortalte ved en anledning - i Fyresdal - at eiendommen Funnemark var blitt kjøpt for penger som var kommet inn ved salg av fru Quislings malerier. Eiendommen tilhørte derfor fruen. Quisling var synlig gla over å ha sikret eiendommen for familien da den lå like i nærheten av Konsborg. Til eiendommen hørte også, foruten et våningshus og endel jord og skog, en liten hytte oppe i lia. Jeg har spesielt kommet til å huske disse ting fordi jeg kjente Quislings nesten fanatiske kjærlighet til Fyresdal. Jeg husker ikke nøyaktig når ovennevnte samtale fant sted, men i all fall var det før krigen, da jeg ikke var i Fyresdal under krigen."

Etter at fellesboet ble tatt under offentlig forvaltning i 1945, ble eiendommen Funnemark solgt, og det uten underretning hverken til min advokat, Gudleik Støylen, eller til meg.

I brev av 21. 8. 1946 til advokat Sverdrup Thygeson, skrev advokat Støylen på mine vegne en anmodning om ikke å realisere eiendommen. Advokat Støylen tenkte da særlig på å skaffe meg en bolig på denne måten. Advokat Sverdrup Thygesons fullmektig, o.r.sakfører Arvesen svarte i sitt brev av 31. 8. 46 følgende:

"Under henvisning til D_eres skriv av 21. ds. meddeles at eiendommen Funnemark i Fyresdal allerede er solgt. Det var nemlig inngitt til jordstyret en rekke søknader om tvungen avståelse etter jordloven av eiendommen. Etter innhentet samtykke fra Erstatningsdirektoratet gikk jeg med på en mindelig ordning hvorefter eiendommen ble overdratt...."

Av denne korrespondanse fremgår det klart at hverken advokat Støylen eller jeg ble holdt underrettet om overdragelsen.

Et par år senere - i oktober 1948 fikk jeg tilfeldigvis vite av o.r.sakfører Arvesen at eiendommen ikke ble solgt den gangen, da den mann som skulle kjøpe den, trakk seg tilbake. Ved samme anledning fikk jeg vite at o.r.sakfører Arvesen neste dag skulle reise til Fyresdal, fordi eiendommen da skulle selges. Jeg ba o.r.sakfører Arvesen utsette salget, og viste til mine og min advokats tidligere protester mot salget, men forgjeves. I skriv av 12. oktober 1948 til o.r.sakfører Arvesen gjorde jeg bl.a. oppmerksom på at eiendommen Funnemark tilhørte felleboet for 9.4.1940 og var kjøpt for mine midler, og ba samtidig om at eiendommen ikke ble solgt. Også i skriv av 30.10.48 til o.r.sakfører Arvesen ba jeg ham om ikke å fremme salget av eiendommen Funnemark. Jeg ba også kopi av brevet sendt til direktør G u l b r a n s o n i Erstatningsdirektoratet for o.r.sakfører Arvesen reiste til Fyresdal for å ordne med salg av Funnemark, idet jeg mente man kunne stoppe salget.

Senere forstod jeg det slik at det var reist odelssak og h.r. advokat Gudleik Støylen skrev igjen 22.6.49 til o.r.sakfører Arvesen:

"Fru Quisling har som tidligere meddelt protestert mot at eiendommen "Funnemark" blir frasolgt boet for hun har fått seg utlagt hva hun tilkommer i boet. I anledning av den reiste odelssak går jeg ut fra at De sørger for at alle de innsigelser som kan gjøres mot fremme av odelssaken blir gjort, idet fru Quisling som tidligere nevnt, hvis det er mulig, selv ønsker å få overta eiendommen."

Det har ikke vært meg mulig ved henvendelse til bo-bestyreren å få klarhet i forholdet vedkommende det omtalte salg av Funnemark. På min forespørsel har o.r.sakfører Arvesen i skriv av 7. 2. 1952 avslått å gi meg opplysninger om salget. O.r.sakfører Arvesen påberoper seg i denne forbindelse at eiendommen ble betraktet som tilhørende Vidkun Quislings bo, da Vidkun Quisling hadde hjemmel til den og rådighet over den. Min anførsel om at eiendommen var innkjøpt for mine midler tilbakeviste o.r.sakfører Arvesen som ulegitimert.

Når mitt krav betraktes som ulegitimert uten at min påstand motbevises, kan jeg bare vise til de foreliggende erklæringer fra folk som virkelig kjente til det faktiske forhold. Også i denne forbindelse tør jeg minne om at o.r.sakfører Arvesen selv - i en skrivelse til riksadvokat Aulie - i 1947 har rost min gode hukommelse og uttalt at jeg var villig og hjelpsom til å gi opplysninger om boet. Det synes meg da rimelig at en eventuell tvil om forholdet vedkommende Funnemark burde avgjøres i min favør.

Jeg hevder i henhold til det her fremholdte at eiendommen Funnemark i medhold av lov av 20.5. 27 §§ 12 og 30 tilfaller min del av boet. Eiendommen er kjøpt for mine midler. Denne påstand har jeg opprettholdt den hele tid. Etter mai 1945 var jo forholdene lenge slik at jeg både av bobestyreren og av min egen advokat ble tilholdt å holde meg i ro og å stille meg avventende til bo-oppgjøret. Men det fremgår av den foran nevnte korrespondanse at jeg ved første leilighet sa fra om mitt krav på Funnemark. Og jeg fastholdt dette krav da direktør G u l b r a n s o n i Erstatningsdirektoratet første gang ba meg gjøre rede for hvilke krav jeg gjorde mot boet. Dette var i mars 1949.

-- 00 --

Jeg mener det er en forsømmelse fra bostyrets side at ikke jeg fikk varsel om at der var kommet inn til jordstyret søknader om tvungen avståelse av Funnemark. Når bostyret fikk slikt varsel etter jordlovens § 23 var det for at "eieren skal være gitt anledning til å uttale sig i saken". Riktignok stod her Vidkun Quislings bo som den formelle eier, men bostyret kjente til at der var felleseie og at jeg således i all fall var medeier. Og dessuten fikk bostyret ved første høve min protest mot salget og kjennskap til at jeg hevder at eiendommen er bragt inn i boet for mine midler.

Ved således å være blitt holdt utenfor søknaden om tvungen avståelse av Funnemark og den minnelige ordning som bostyret har truffet, er jeg blitt avskåret fra å gjøre jordstyret kjent med min rett til eiendommen og mitt behov for den. Og likedan er jeg blitt hindret i en eventuell henvendelse til ankenevnda. På det tidpunkt da bostyret gikk med på overdragelse av eiendommen ved minnelig ordning var jeg uten bopel, og ville mer enn gjerne ha slått meg ned på Funnemark og latt den dyrke forsvarlig.

Da jeg - som nevnt - ikke fikk de ønskete opplysninger om Funnemark fra bostyret, har jeg måttet innhente en del uttalelser herom fra annet hold.

Av en redegjørelse - som jeg forbeholder meg adgang til å få supplert - fra jordstyret i Fyresdal, går det fram at Olav Lund var blant søkerne i 1946. Av utskrift av panteregistret sees at Olav Lund først fikk skjöte på eiendommen den 25. 9. 1949 fra Vidkun Quislings bo ved tilsynsmannen h.r.advokat Sverdrup Thygeson. I mellomtiden har det vært anledning til å få prøvet mitt krav. Det ser forövrig ut som om bobestyreren selv ikke har betraktet eiendommen som solgt i 1946. I den status pr. 31/12-46 som han har satt opp, er nemlig Funnemark fört opp med verdi Kr. 15.000,- og pantegjeld Kr. 1.850,-, som en eiendom fremdeles tilhörende boet. Og i det brev datert 15. 10. 48 fra bobestyreren til jordstyret meddeles at der er reist odelssak vedr. Funnemark. Boet meddeler her at det ingen interesse har av odelssak. Og jordstyret skulle konferere med Olav Lund om hvorvidt han ville kjøpe Funnemark selv om det ikke forelå odelsfrigjöring.

-- 00 --

Prinsipalt mener jeg at boets disposisjoner vedkommende eiendommen Funnemark bör omgjöres, således at jeg får anledning til å overta den. I tillegg til hva jeg allerede har fremholdt om den juridiske side av saken, vil jeg ytterligere nevne:

Riktignok har jeg nå fått tilbake min manns og min tidligere leilighet i Oslo. Men jeg trenger - kanskje mer enn de fleste i dette land - et eget litet sted på landet som rekreasjonssted. Slik som forholdene fremdeles er, er det umulig for meg å ta opphold i pensjonat e.lign. under mit virkelige navn. Man setter som betingelse at jeg må bo under et annet navn. Advokat Stöylen og direktör Gulbranson kjenner til disse vanskeligheter. Jeg må söke å være inkognito, og under enhver

situasjon ikke røpe hvem jeg er. Det tør være innlysende at et opphold i pensjonat e.lign. på denne måte ikke kan bli noen rekreasjon. Jeg har friskt minne en meget ubehagelig og opprivende episode da man under mitt opphold på et rekreasjonssted her i landet oppdaget at jeg var "fru Quisling". Tilsynslege ved Skogli Badesanatorium, Ragnar A a r ö e, har i sin erklæring av 24. juli 1952 uttalt sin mening om denne "like tåpelige som i høyeste grad ubarmhjertige aksjon mot sakesløst menneske". Han presiserer den betydning det ville ha for meg å ha et eget sted på landet. Se bilag nr. 40. Dr. Ragnar Aarøes erklæring av 24.7. 52.

Over lege L e i k v a m har lenge hatt forståelsen av min hvileløse og enerverende tilværelse under slike forhold, og har gitt uttrykk for det. Se bilag nr. 41.

Både fordi jeg mener å ha rett til eiendommen Funnemark - fordi den er kjøpt inn for mine penger - og av hensyn til mitt særlige behov for et eget sted på landet, ber jeg om at man ser med all mulig god vilje og forståelse på mitt ønske om å beholde denne eiendom.

Subsidiært krever jeg meg goetgjort av boet hva eiendommen har utbragt ved den minnelige ordning bostyret med Erstatningsdirektoratets samtykke har truffet.

Ifølge en meddelelse jeg har fått fra jordstyret i Fyresdal ble eiendommen i 1946 taksert til.....Kr. 15.800,-
Og for dette beløp er den ifl.g utdrag av panteregistret tilskjøttet den nye eier i 1949.

Jeg har ikke sikkert kjennskap til hvilken pantegjeld som hvilte på eiendommen ved overdragelsen. Ifølge den status som bobestyreren har satt opp pr. 31.12.46 var pantegjelden iflg. panteregistret

Kr. 1.850,-

Hvorvidt gjelden er nedbetalt uten at det blitt avmerket i panteregistret, vet jeg ikke.

Men går man ut fra ovenstående oppstilling,

skulle jeg ha krav på..... Kr. 13.950,-

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Dette beløp ber jeg meg utbetalt, om jeg ikke kan beholde eiendommen Funnemark.

45.
5. Gudleik Støylen av utlegg forbundet med å få tilbake leiligheten i Erling Skjalgssonsgate 26, Oslo.

I juli 1945 henvendte jeg meg første gang til boets tilsynsmann, h.r.advokat Sverdrup Thygeson, og spurte ham om jeg kunne flytte inn i min manns og min leilighet i Erling Skjalgssonsgate 26, Oslo. Der hadde vi bodd siden vi kom fra Russland i 1923 og inntil vi - etter henstilling - flyttet til Gimle under okkupasjonen. Leiligheten var av min mann midlertidig leiet bort til daværende minister Fretheim. I juli 1945 var den ikke lenger bortleiet og stod tom. Jeg forklarte både advokat Sverdrup Thygeson og hans fullmektig, o.r.sakfører Arve Arvesen at jeg ikke hadde noe sted å bo, men advokaten sa bare kort til meg: "Hold Dem i ro. De vil bli underrettet". Men snart etter - i august 1945 ble min manns og min fellesbolig, leiligheten i Erling Skjalgssonsgate 26, leiet bort uten at man underrettet meg eller min advokat, Gudleik Støylen. Og i 1946 ble leiligheten solgt, også uten underretning til meg eller min advokat.

Da jeg tilfeldigvis i januar 1946 hadde fått vite at leiligheten skulle selges, ba jeg advokat Sverdrup Thygeson om ikke å selge før min sak var avgjort. Senere har jeg bragt på det rene at leiligheten på dette tidspunkt ikke ennå var solgt. Kontrakten var utferdiget 9.2. 46 og først undertegnet i mai 1946.

Jeg mener det var uriktig å selge leiligheten. Den tilhørte min manns og mitt felleseie og var vår faste felles bolig, (mens Gimle var en tjenestebolig). Bostyret hadde i analogi med § 14 i lov om ektefellers formuesforhold av 20.5. 1927 ikke større rett enn min mann selv ville hatt til å leie bort eller selge leiligheten uten underretning til meg og uten mitt samtykke. Det var heller ikke nødvendig av hensyn til boets stilling å selge leiligheten. Og jeg selv hadde rett til i alle fall nødvendig husrom i denne leilighet.

Som allerede nevnt fikk jeg i november 1950 anledning til igjen å flytte inn i leiligheten. Det skjedde etter hjelp fra forståelsesfulle - og innflytelsesrike - fremmede mennesker, som delvis står utenfor booppgjøret.

De utlegg som boet - og jeg - har hatt i denne forbindelse kan ikke med rette belastes min part av felleseiet.

I skriv til meg datert 8. juni d.å., poststemplet 10. september d.å., nevner advokat Sverdrup Thygeson bl.a. at det av boet'er utbetalt meg Kr. 82.740,75. Jeg skal senere komme tilbake til spørsmålet om hva dette beløp kan inkludere. Men vil her peke på at i denne sum må antas å være innbefattet de utlegg som fra boets side var forbundet med å skaffe min leilighet tilbake, og som ikke kan belastes meg.

Leiligheten var i mai 1945 i god stand.

Dette bekreftes av herr Fretheim som leiet leiligheten av oss, i hans erklæring av 26. 10. 53. Se bilag nr. 42.

Da jeg igjen skulle overta leiligheten i 1950, var en rekke reparasjoner uunngåelige, hvis ikke leiligheten skulle forfalle. I så fall ville jo omkostningene siden bli enda større. Dertil kommer at jeg etter gårdens reglement plikter å holde leiligheten godt vedlikeholdt.

De nødvendigste utlegg jeg har hatt vil fremgå av følgende:

Regning av 20.4.52 fra Kjell E. Gundersen, reparasjon av fører, låser og vinduer. Bilag nr. 43.....	Kr.	200,00
Regning av 31.10.50 fra Joh. Valeur, oppusning av hjørnestue og soveværelse. Bilag nr. 43 a	"	300,00
Regning av 12. desember 1950 fra Jens Svestad, malerarb., vinduer i hjørnestue og spisestue. Bilag nr. 43 b	"	275,00
Regning av 20.november 1950 fra Kirkeveien Parkettsliperi, Reparasjon av vegger i soveværelse, sliping og lakking av gulver. Bilag nr. 43 c	"	560,00
Regning av 20.11.51 fra Tetningscompagniet, tetnings- og snekkerarbeid, tilsammen	"	141,01
Ditto	"	10,40
Ditto	"	102,85
Bilag nr. 43 d. Regning av 6.12.1950 fra Skillebekk Farvehandel og Isenkram (maling m.m. til badeværelset). Bilag nr. 43 e	"	44,76
For oppusning av badeværelset skylder jeg fremdeles	"	100,00
Utgifter til tapeter i soveværelser ca. ...	"	85,00
Regning av 20.11. 1950 fra R. Övrum. Utgifter til maling av kjøkken og spiskammer, oppusning av rom mot gården etc. Bilag nr. 43 f	"	375,00

Kr. 2.194,02

Trsp.		Kr. 2.194,02
Utgifter til maling av entre		
Bilag nr.	"	55,00
Skyldig rest for maling av entre	"	75,00
Regning av 21.8. 1951 fra H. Molstad, diverse oppusning av kjøkkengulvet og pikeværelset.		
Bilag nr. 43 g.	"	227,50
Kjøp av ny garderobehylle	"	87,70
En garderobehylle var i leiligheten mens Fretheim bodde der, men er kommet bort etter at leiligheten ble leiet bort og senere solgt av Erstatningsdirektoratet.		

Bilag 43 k.

Kr. 2.639,22
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

For å dekke disse utgifter har jeg måttet stifte gjeld. Og som det vil sees, er en del av de ovenfor nevnte belöp ennå ikke betalt. Leiligheten er ennå ikke tilstrekkelig oppusset, idet bl.a. flere værelser må tapetseres, men jeg har ikke midler hertil.

Fellesboets s t a t u s fra 1945 - 1953.

Allerede i begynnelsen av denne redegjøring er nevnt at jeg forgjeves har anmodet om en ajourført redegjøring for boets stilling fra 1945.

Den eneste oppstilling jeg har fått er pr. 31.12. 46, og jeg kan ikke forstå annet enn at denne må være mangelfull. I den anledning tillater jeg meg å bemerke: Det er mulig at flere verdifulle ting - f.eks. biler, kinoapparat, frimerkealbum, malerier etc. -, er fjernet fra Gimle før det ble etablert tilsyn med boet. Under enhver omstendighet er disse ting forsvunnet fra Gimle etter at staten - først ved politiet, senere ved bostyret -, overtok boet i mai 1945. Verdien av de nevnte ting kan i all fall ikke sees medtatt i oppstillingen pr. 31.12.46. Det samme gjelder statsobligasjoner for Kr. 100.000.- som fantes på Gimle.

Ennvidere kan jeg ikke av oppstillingen pr. 31.12.46 komme til klarhet over hvordan man har postert: Kr.7.000.- som lå i safen i Realbk., tilhørende meg, Kr.1.000.- " " " " Oslo Sparebk. " " . Kr. 7.000.- deponert av Vidkun Quisling på Akershus. Kr.75.000.- som ble betalt av direktør Stephanson på Blom for 3 malerier.

Heller ikke har jeg kunnet finne ut av oppstillingen pr. 31.12.46 hvorledes det forholder seg med: Salgssummen for besetningen på Fyresdal prestegård, Solgt inventar (spesifisert), Salgssummen for leiligheten i Erling Skjalgssönsgate 26, Oslo, Leieinntekt for Gimle med inventar. (til franskmennene).

Som det vil sees, gjelder dette også verdier som er bragt inn i boet av meg. Jeg er dessuten - foruten å være medeier i fellesboet - min manns arving ifl.testament. Jeg tør håpe at man derfor vil forstå min interesse av å bli gjort kjent med boets stilling. Det er også mulig at jeg f.eks. ved å gjenngå en liste over solgt inventar vilde kunne komme på spor etter ting som jeg har måttet betrakte som "bortkomne". Jeg har bedt om fortegnelse over ting som Utenriksdepartementet overtok, idet jeg håpet derved muligens å kunne oppspore noen av mine forsvundne ting. Men jeg har fremdeles ikke fått noen slik liste. Og - sist men ikke minst - det er ikke godt for meg å forhandle om minnelig oppgjør av fellesboet uten å kjenne til boets stilling.

I denne forbindelse tør jeg minne om at ette

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2011
 de opplysninger jeg har fått, skulde foliokonto nr. 874 i Oslo Sparebank "Sosialfondet" tilhøre Vidkun Quisling - hans del av boet - ikke staten. Innestående på denne konto var pr. 1.1.46 Kr. 1.287.550.49, hvilket dekker det belöp min mann er idömt.

I sitt för nevnte skriv til meg, datert 8.juni poststemplet 10. september d.å., oppgir advokat Sverdrup Thygeson at det av boet er utbetalt meg Kr. 82.740.75 pr. 4.10.52. Det er ikke lykkes meg å få spesifisert oppgave over dette belöp. Og jeg tar forbehold om å komme tilbake til dette. Men når belöpet sies å være utbetalt meg "av boet", må det være meg tillatt å bemerke: I det nevnte belöp må være inkludert en rekke poster, som ikke uten videre kan belastes meg. Boets utlegg ved gjenkjöp av leilig heten i Erling Skjalgssönsgate må være meg uvedkommende. I og med at boet urettmessig har solgt leiligheten, må det også bære omkostningene med å få den tilbake. - I det nevnte belöp inngår også den pensjon som boet har fått refundert fra Statens Pensjonskasse hvilket ifölge skrivelse av 20.10.1953 fra pensjonskassen til meg skal utgjöre Kr. 17.632.40.

En vesentlig del av de utlegg jeg har fått dekket ved innbetaling fra boet, er forårsaket av selve boforvaltningen og at denne har trukket så lenge ut. Jeg har måttet skaffe meg en hel del nytt utstyr såsom kjøkkensaker m.v. siden alt mitt var beslaglagt i årevis og det meste av disse nødvendighetsting er kommet bort under forvaltningen. Det vil före for langt for me nå å gå i detaljer her, men jeg föler meg overbevist om at der ikke er utbetalt meg større belöp enn nødvendig for at jeg noenlunde kunde klare meg gjennom denne vanskelige tid. Man må også ta i betraktning at en god del av pengene er gått til reparasjoner av ting som ble skadet under forvaltningen.

Når jeg får gjennomgå de belöp som er utbetalt meg og forklare hva de er gått til og hva jeg har gjennomgått uten egen skyld, vil man nok finne at jeg ikke har fått annet enn de nødvendigste utlegg dekket av bostyret. Det har vært vanlig skikk at bostyrene har utbetalt de aller nødvendigste belöp til livsopphold. Jeg fikk imidlertid intet utbetalt för i mai 1946. I mellomtiden har jeg måttet stifte gjeld, og står fremdeles i gjeld til personer som har hjulpet meg i denne tid. De belöp bostyret efter mai 1946 har utbetalt meg, er - med de unntak som ovenfor er nevnt - gått til ordinært underhold.

Min manns död og min egen skjebne efter 1945 har vært en påkjenning som har merket meg både psykisk og fysisk. Efter legers råd har jeg måttet ta rekreasjonsopphold på landet. I tillegg til utgiftene hermed har jeg betalt medisiner, legehonorar etc.

Det hele synes meg unödig strengt og unödig kostbart, når en betenker at straffesaken mot meg ble henlagt, og at jeg kunde tatt opphold i leiligheten i Erling Skjalgssönsgate 26 allerede i 1946, eller i all fall fått anledning til å bo på Funnemark i Fyresdal, som i sin tid ble kjøpt for mine penger.

Når jeg nå efter 8 ½ års forlöp söker å komme til en minnelig ordning av booppgjøret uten å kjenne boets stilling, og uten å vente lenger på ajourført regnskapsoversikt fra 1945, er det en vesentlig årsak at jeg föler det vil kunne ödelegge min helbred for all fremtid, hvis jeg ikke nå snart kommer i trygge, ordnete forhold.

R e s u m é .

Mine tap av økonomisk art vil i henhold til det foran fremholdte kunne resumeres slik:

I. Kontanter og Bankinnskudd		Kr.146.595.41	
II. Honorarkrav "Russland og Vi"		" 102.648.62	
III. Bortkomne og skadete ting:			
1 a. Bortkomne malerier. (bilag 16)(Bilag 22)			
Deres verdi er av maleren			
Henrik S ø r e n s e n anslått til	Kr.400-	500.000.-	
1 b. Andre bortkomne ting:			
Tepper (Bilag 23)	Kr. 11.600.-		
Portierer og lintøy	"	3.925.-	
Glass (Bilag 24)	"	1.431.80	
Porselen " 26)	"	882.-	
Möbler, sølv, duker, speil etc.	"	15.834.95	" 33.673.75
(Bilag 27)			
2. Skadete ting:			
Malerier (ifølge konservator M. Haugs			
erklæring, Bilag 30)	Kr. 17.500.-		
Ur (Urmaker Langeruds erklæ-			
ring, Bilag 32)	"	300.-	
Möbler (snekker Kusters			
erklæring, Bilag 33)	"	4.410.-	
Tekstilvarer (Bilag 35)	"	7.302.90	
Elektrisk utstyr (Bilag 36)	"	1.461.70	
Sølvtoy (Bilag 37)	"	835.50	
Andre prydgjenstander (Bilag			
38)	"		"
IV. Tap ved salg av eiendommen "Funnemark"		Kr.13.950.-	
V. Vedr. boets salg av leiligheten i			
Erling Skjalgssönsgate 26,Oslo:			
a. Boets utlegg for å skaffe leiligheten			
tilbake, er meg uvedkommende.			
b. Nödvendige utgifter til oppusning av			
leiligheten i Erling Skjalgssönsgate			
(bilag 43)		" 2.584.22	

-o-

Under henvisning til hva jeg i det foregående har gjort rede for, tør jeg for de enkelte posters vedkommende presisere:

ad I. Kontanter og Bankinnskudd.

Jeg opprettholder mitt krav på belöpet Kr. 146.595.41, som er kommet inn ved salg av malerier m.v. som jeg har bragt inn i boet.

ad II. Honorarkrav "Russland og Vi".

Også for denne posts vedkommende opprettholdes mitt krav på de nevnteKr. 102.648.62. Belöpet, som er innsatt i Oslo Sparebank på konto

nr. 49692, lydende på mitt navn, kan ikke disponeres uten mitt samtykke för det eventuelt er avsagt endelig dom. Som allerede nevnt, håper jeg å kunne unngå søksmål.

ad III 2. Skadete ting:

Erstatning kreves med tilsammen Kr.

Det gjelder her skader som er påført under statens befatning med boet. De enkelte belöp er basert på sakkyndiges uttalelser og på betalte regninger for nödvendige reparasjoner.

-o-

I forbindelse med denne post minner jeg om at bortleien av mine ting til franskmennene i tiden 1 mars 1946 til hösten 1948 bör berettige meg til en viss godtgjörelse.

-o-

ad IV, Eiendommen "Funnemark".

Jeg ser selvsagt helst at jeg får anledning til å beholde eiendommen. Skulde dette ikke kunne gjennomføres, krever jeg i erstatning de nevnte..... Kr. 13.950.-, da Funnemark ble kjøpt for mine penger.

-o-

ad V b. Nödvendige utgifter til oppusning av leilighet bes erstattet med Kr. 2.584.22

-o-

ad post III 1 a Bortkomne malerier og post III 1 b, Andre bortkomne ting.

Samtlige belöp er satt opp så nöyaktig og riktig som det har vært mulig ved sakkyndiges bistand. Det er svære tap jeg har lidt som følge av at mine malerier etc. er kommet bort under boets forvaltning av det offentlige. Om det - mot mitt önske - skulde bli påkrevet å reise søksmål fra min side, forbeholder jeg meg å bygge på de tall som for bortkomne malerier og andre ting er nevnt i det foregående resumé. - Men - som allerede nevnt -, håper jeg på en minnelig ordning, og tör imötese bostyrets forslag til oppgjör for disse posters vedkommende, med rimelig erstatning til meg.

-o-

Samtidig ber jeg om at man ~~en~~ nødvendig - söker kompetent høyere myndighets samtykke til booppgjör i minnelighet med rimelig utbetaling til meg, alle de her nevnte forhold tatt i betraktning. Jeg refererer i denne forbindelse til min konferanse med h.r.advokat Sverdrup Thygeson den 29.9.53.

-o-

Det tør efter denne oversikt være klart at de tap jeg har lidt som følge av statens befatning med fellesboet siden mai 1945, langt overstiger hva jeg - i realiteten - har fått utbetalt av boet. - Ennå en gang bringes her i erindr at boets utlegg for å skaffe leiligheten i Erling Skjalgssøns-gate tilbake, er meg uvedkommende.

Jeg håper under disse omstendigheter å vente forståelse, når jeg ikke uten videre finner å kunne godta et tilbud om et "engangs underholdsbidrag fra boets side" på kr. 15.000.-, således som nevnt i skriv av 16. mai 1952 fra o.r.sak fører Arve Arvesen til advokat Gudleik Støylen. Det er i denne forbindelse ikke spørsmål om underholdsbidrag, men om utbetali av hva det tilkommer meg i boet og erstatning for faktiske tap av økonomisk art. Jeg minner om at jeg ikke var medlem av NS, og overhodet ikke blandet meg inn i politiske spørsmål, men ut lukkende fulgte Vidkun Quisling som hans hustru. Den sak man innledet mot meg, ble som kjent henlagt. Det skulde da efter lan sviklovens § 28 være adgang for meg til et gunstig booppgjør, selv om jeg ikke hadde bragt noe vesentlig inn i fellesboet. Så meget mere bør da dette kunne skje, hvor jeg bevislig har bragt tilveie praktisk talt hele fellesboet som det var pr. 9.4.40.

Jeg ber om at man nå setter alt inn på å kon til et tilfredsstillende booppgjør. Saken mot min mann, Vidkun Quisling, tok ikke mer enn 5 måneder, tross det kompleks av spørsmål som her forelå innen folkerett, statsrett, militær og civil strafferett, og herunder oppklaring av de mange faktiske forhold. På den annen side tok det 7 år før jeg fikk utlevert de av mine ting som da var i behold. Mesteparten av disse ting var da sterkt ramponert, hvilket sakkyndiges erklæringer bevi-ser. Nå er det gått 8½ år uten at boet er oppgjort. Det synes meg her å være et skrikende misforhold, og at meget kunde vært ordnet i all fall da saken mot meg var henlagt i 1948.

Enhver vil kunne forstå at disse år har vært en ganske enestående påkjenning for meg, og at jeg fremdeles lever i enerverende usikkerhet m.h.t. mitt økonomiske eksister grunnlag.

Jeg er ute av stand til å ernære meg selv ve eget arbeid. Min helbred er meget svekket. Hver vinter har jeg vært sengeliggende i lengere tid p.g.a. kronisk bronkitt som jeg pådro meg under de vanskelige boligforhold i tiden 1945-50 Se herom overlege Leikvams erklæring bilag nr. 41.

Som følge herav har jeg ekstra utgifter til leger og medisiner. Noe skikkelig ferieopphold har jeg ikke fått i hele denne tiden p.gr.a. mitt navn og min vanskelige økonomi.

Mesteparten av det innbo jeg nå har i behold er usalgbart. Bare en restaurering av de skadete malerier vil jo iflg. konservator Martin Haugs erklæring komme på Kr.15.000,- - 20.000,-. Slike utgifter kan jeg ikke makte. Maleren Henrik Sørensen har da også i sin erklæring av 19.10.52, bilag 31, uttalt: "Fru Quisling kan derfor ikke basere sin økonomiske eksistens på salg av disse malerier". Man må i det hele tatt ta i betraktning at det nå er overflod av vakre og gode ting i forretningene og at min ting for størsteparten er gamle og ramponerte. Den takst som i sin tid - i 1947 - ble satt på disse ting, er helt misvisende. Advokat Støylen har da også i sitt brev av desember 1947 gjort riksadvokat Aulie oppmerksom på at takstene er for høye. Han pekte ved samme anledning på det usedvanlige i at man her hadde registrert og taksert spesielt hver minste ting, såsom askebeger, blomsterglass, eggeglass m.v., gafler og skjeer. På denne måten er man kommet frem til summer som intet har med virkeligheten og salgsmulighetene å gjøre. Dertil kommer at så mange ting er ramponerte, og at jeg trenger en del som bruksgjenstander. - De ting jeg nå har i behold, har således ikke tilnærmevis den formuesverdi som de er tillagt ved takstene under registreringsforretningen. Mange av tingene er etter beforvaltningen blitt usalgbare.

Endel av sølvtingene har jeg allikevel fått solgt i 1952. Det beskjedne utkomme av dette har jeg måtte bruke i husholdningen og delvis til nødvendige reparasjoner som jeg tidligere har gjort rede for. Dessuten har jeg på denne måten kunnet betale noe av den gjeld jeg ble nødt til å stifte i tiden 1945 - 47, da jeg ikke hadde noe å leve av.

I år og nu før jul har jeg forsøkt å få solgt noe av mine ting, men det har ikke lykkedes meg å få solgt en eneste ting. Forretningene er overfylt av vakre nye ting, mens mine er gamle og skadete. Bare dette skulle være min vanskelige økonomiske situasjon. Og selv om jeg skulde være heldig å få solgt noen av mine eiendeler, vilde pengene måtte bli brukt opp i løpet av kort tid til livsopphold.

-- 00 --

Flere fremstående nordmenn har forsøkt å hjelpe meg i disse vanskelige år for å komme til en ordening med myndighetene i forbindelse med booppkjøret. Det er dels tidligere venner av min mann, som kjente meg godt før krigen gjennom flere år.

Disse min manns tidligere venner er general-
major H. H a n s s o n, rektor Vilh. U l l m a n n, sjefingeniør
Olaf M o e og direktør Andreas H a u g e (Botsfengslet).
Fra disse foreligger erklæringer, som legges ved som henholds-
vis bilag nr. 44,45,46 og 47. Som det vil sees, slutter disse
herrer seg til en erklæring av 14. juni 1951 fra arkitekt Odd
N a n s e n, se bilag nr. 48.

Arkitekt Nansen konkluderer med følgende:

"Jeg har det bestemte inntrykk at fru Quisling er et ærlig
"menneske. Hun mener seg urettferdig og dårlig behandlet,
"og jeg må, alt tatt i betraktning, erklære meg enig med henne
"i det.

"Jeg tror neppe det vil tjene vårt rettssamfunn til heder om
"fru Quisling går under i sin ensomme kamp for tilværelsen i
"et land hvor hun er fremmed, og så å si bare omgitt av fiendt-
"lig innstillede mennesker.

"Så innstendig som mulig vil jeg støtte henvendelsen til de
"rette myndigheter, om at det blir gjort fortløpende med saken,
"slik at fru Quisling kan få det som tilkommer henne før det
"er for sent."

Jeg viser også til overlege Jon L e i k v a m's erklæring av
november 1953, bilag nr. 41.

Også andre, som har lært meg å kjenne etter okkupasjonen, har
uttalt seg i samme retning som arkitekt Odd Nansen, f.eks.
biskopene S m i d t, S m e m o og sogneprest B o n d e v i k.
Deres erklæringer legges ved som bilag nr. 49,50,51.

Fra maleren Henrik S ö r e n s e n foreligger
en erklæring av 19.10.1952, bilag nr. 31.

Av denne tillater jeg meg å sitere:

".....Fru Quisling kan derfor ikke basere sin økonomiske
"eksistens på salget av disse malerier. Det kan komme til å ta
"år før hun treffer noen som vil interessere seg for et eller
"annet av hennes malerier. I denne forbindelse vil jeg ikke un-
"late å nevne at fru Quisling mener å ha bevis for at hun etter
"frigjøringen har mistet de beste av sine malerier ute på Gimle
"Det dreier seg om verdenskjente mestre som Watteau, vanDyck,
"Murillo, m.fl. Hun fremholder at disse hadde kurrante størrel-
"ser og har vel derfor også vært lettere å fjerne. Dette frem-
"går av hennes skrivelse av 26.4.1951 til Erstatningsdirektora-
"et.

"Jeg vil i samme forbindelse gjerne nevne at
"jeg kjenner fru Quislings vanskelige økonomiske stilling.
"Jeg har talt med henne flere ganger og har inntrykk av at hun
"er et ærlig menneske, som alltid har levet meget tilbaketruk-
"ket, såvel under krigen som nå. Hun har dårlig helbred og er
"ofte syk p.g.a. det hun har gjennomgått. Det er derfor en eks-
"tra stor og unødig påkjenning for henne at hennes økonomiske
"forhold ennå ikke er ordnet etter 7 ½ år. Da hun er i en mege-
"utsatt stilling p.g.a. sitt navn, ikke har noen yrkesutdannel-
"se og forøvrig neppe heller er særlig arbeidsdyktig p.g.a. sin
"dårlige helbred, - kan hun ikke ernære seg ved eget arbeide.
"Hun mener imidlertid at hun har midler i sitt bo, så hvis hun
"kunde få beholde alle sine midler, vil hun kunne klare seg.

Jeg er bekjent med at flere fremtredende nordmenn skriftlig har anmodet myndighetene om å ta hensyn til hennes usedvanlig utsatte stilling og ordne hennes økonomiske stilling slik at hun kan få et sikkert eksistensgrunnlag, syk og ensom som hun er. Det vil ikke tjene vårt land hverken til heder eller gagn om hun måtte gå til grunde.

"Jeg tillater meg derfor å anmode de myndigheter som har med hennes sak å gjøre, at ta de her nevnte ting i betraktning ved behandlingen av hennes sak. Fru Quisling har i disse 7 vanskelige år for henne vist ærlighet og lojalitet mot myndighetene på forskjellige måter.

"Jeg støtter derfor på det sterkeste den anmodning general H. H a n s s o n, rektor U l l m a n n og sjeffingeniør Olaf M o e har rettet til myndighetene om å gjøre fortgang med hennes booppgjør, slik at hun kan få beholde sine midler for å sikre sin fremtid."

Atter en gang tør jeg minne om hva ambassadør P r e b e n s e n sier i sin erklæring av 9. september 1947, som ble sendt til riksadvokat A u l i e:

"Fru Maria Q u i s l i n g er etter min oppfatning ifølge sin oppdragelse, sitt naturell, det miljø hun kommer fra helt uskikket til å stå på egne ben, og det forklarer at det falt helt naturlig for hende helt ut å støtte seg til sin mann ..."

Da jeg i 1945 mistet min mann og mitt hjem, sto jeg alene med savnet og ukjente vanskeligheter av nær sagt enhver art. Gjennom flere år måtte jeg bo på nåde hos fremmede. På grunn av pressens omtale av meg og fotoreportasje av mitt privatliv m.m. måtte jeg bo under et annet navn under mine "rekreasjons"-opphold, da man ellers ikke turde ta meg imot. Jeg har flere ganger vært nær ved å bryte sammen, og det er bare ved enkelte gode menneskers hjelp og legers støtte at jeg er kommet gjennom denne tid. Min helbred er svekket og jeg er ifl. legeerklæring arbeidsudyktig. Jeg står uten slekt og nære venner i et fremmed land. Yrkesutdannelse har jeg ikke, og bærer dertil et navn som fremdeles stenger meg ute. Min økonomiske stilling er usikker og vanskelig. Overlege L e i k v a m har gjennom mange år vist forståelse for disse fortvilete forhold, og har sterkt anbefalt et snarlig og tilfredsstillende booppgjør, se bilag nr. 41. Jeg ber om at myndighetene nå ser på min stilling under booppgjøret med imøtekommenhet og forståelse, således at jeg får anledning til å beholde mine egne midler og får en rimelig erstatning for de tap jeg har lidt.

-o-

Med støtte av de nevnte fremtredende nordmenn vil jeg til slutt rette en inntrengende henstilling til myndighetene om snarlig å komme til et tilfredsstillende booppgjør. Det er for meg i høyeste grad en velferdssak snarest å kunne komme i ordnete og trygge kår etter alle disse vonde år.

Erbødigst

Oppsøve over møbler og andre ting som tilhørte fru Maria Quisling og Vidkun Quisling før 9. april 1940, og som er kommet bort på Gimle (enkelte ting er ødelagt etter bortleie på Gimle).

1. Komplette soveværelse - møblement i mahogny
 - 2 senger i mahogny
 - 1 korbode (mindre) " " Kjøpt for
 - (tilhører M.Q.)
 - 2 nattbord " " felles penger
 - 4 stoler med rødt trekk " " "
 - 2 lenestoler " " "
 - 1 lite rundt bord i nøttetre
 - 2 divaner

2. Komplette spisestue - møblement i ek
 - 1 bord, firkantet Kjøpt for V.Q.s
 - 10 stoler
 - 2 lenestoler penger
 - 1 stor buffet og 1 mindre buffet
 - 1 lite anretningsbord

3. 1 speil i ek ramme til entrè (V.Q.)
 - 15 metallstenger til portierene
 - 1 stativ til å henge tøy på i gangen
 - 1 stativ til paraplyene

4. Kjøkkenbord
 - strykefjæl
 - kjøttkvern
 - 1 kaffekjele
 - 1 tekjele
 - 1 stor elektrisk plate
 - 1 liten elektrisk plate
 - 1 mindre isskap, solgt uten Maria Quislings samtykke.
 - 1 mindre isskap, present til M.Q. fra Dr. Sverre Quisling, solgt uten M.Q.s samtykke.

Flere vaskebøtter og baljer
Flere kasseroller og andre kjøkkengjenstander.

De under nr. 4 nevnte ting er kjøpt dels for V.Q.s, dels for M.Q.s penger.

5. 1 stort russisk skap i ek, rikt utskåret, øverste del i matt glass, maken til russisk sofa og stoler. Skapet tilhører fru Maria Quisling og er kjøpt for hennes penger. Pris Kr. 4.000,-. Skapet finnes muligens på Jonsborg. Dette bes undersøkt og skapet i såfall utlevert M. Q.

6. 1 større skrivebord i mahogny med 4 skuffer på hver side og 1 i midten. Skrivebordet stod på et av gjesteværelsene på Gimle og ble senere brukt av bestyrerinnen. Skrivebordet tilhører fru Maria Quisling, kjøpt for hennes penger.
Det var dessuten 1 lenestol med høy rygg som hørte til skrivebordet. Pris Kr. 2.500,00.

7. 1 lite bord i mahogny for piper, V.Q.
8. Grammofon med bord til, tilhørende M.Q., russisk.
9. En pipe med sølv innfatning, tilhører M.Q. (Arkitekt Essendrop leverte den til Tostrup til reparasjon).
En pipe med gull. V.Q.
10. 2 bilder som var levert av arkitekt Essendrop til Nasjonalgalleriet til restaurering. Tilhører M.Q.
11. Bokskap i ek, enkelt. V.Q.
12. 2 rottinge lenestoler, rikt utskåret i ek, russisk, stod på et av pikeværelsene. Tilhører M.Q.
13. 1 skriveask, Remington, tilhører M.Q.
14. 2 store kikkerter, 1 tilhører M.Q.
15. 2 fotografiapparater, 1 stort og 1 mindre. Det minste tilhører M.Q.
16. 1 lav kikkertilignende forstørrelse. (Var på Ørneredet).
17. 2 amerikanske kufferter, den ene stod på lageret hos Tschudi, tilhører M.Q.
18. 1 stort speil i mahognyramme med bord. Speilet er helt istykker etter crak av franskmennene på Gimle. Speil og bord finnes på Gimle. De bes erstattet med nye speil. Tilhører M.Q.
19. Større sofa i mahogny, rygg revet fra setet, etter bruk av franskmennene på Gimle. Tilhører M.Q.
Bes erstattet da sofaen er blitt defekt.
20. 9 m. hvite russiske kniplinger. Lå på kontoret hos o.r.sakfører Arvesen. Tilhører Maria Quisling.
21. 1 mindre speil i sølvramme. M.Q.
22. Utblemt til pikeværelse, seng, 2 små lenestoler, 2 stoler, 1 speil. Kjøpt for V.Q.s penger.
23. 8 rullegardiner.
24. Stor taklampe i krystall, russisk, ødelagt, finnes på Gimle. Tilhører M.Q.
25. 1 mindre russisk jernlampe, hakret håndarbeide, med forgyllt stativ. Stod i øvre tårnværelse. Tilhører M.Q.
26. 1 vevet bordduk (lå på Ørneredet). Tilhører M.Q.
27. 4 vevede veggtepper (var på Ørneredet) 1 fra Eli Quisling og 3 bordløpere, vevede. Flere silkeløpere. 2 stk. M.Q.
28. Endel duker, håndklær, klær, sko som var på Ørneredet.

29. Pels, white coat, var på innerredet.
1 beige drukt
1 grønn complet
1 rød ullkjole
flere jakker
morgenkjole, undertøy
30. 1 sort ~~skrin~~ skrin med italiensk maleri, forestillende 2 hoder, en ung ~~mann~~ og en gammel mann. Stod på skrivebordet i biblioteket på Gimle, tilhører Maria Quisling. Pris Kr. 1.000,-.
31. 1 skrin i malachit. M. Q.
32. 1 sølv flascon, hjertefasong med krone på. Present fra A. Q. til M. Q.
33. 1 sølv russisk rund eske med lokk. M. Q.
34. 5 deler av kinesisk cloisonné - sett,
2 kopper med skål, forgylt innvendig,
1 kopp til sukker,
1 kopp til fløte og
1 liten kanne,
1 liten rund kopp med forgylt skål. Stod i Havestuen. Bestod av 8 deler. 2 stk. små vaser er utlevert. Tilhører M. Q.
35. 1 jern kanne med skål, forgylt persisk arbeide. M. Q.
36. Mange bøker, franske, russiske, engelske, tyske, leksika på disse språk. M. Q.
37. 1 papirkniv i sølv med hestehode. M. Q.
38. 1 " i elfenben med rubiner, forgylt skaft. M. Q.
39. 1 større saks i sølv. M. Q.
40. 1 blomsterglass i sølv, ligner champagneglass med innskripsjon. M. Q.
41. 1 langt tinnfat, reparert på midten. M. Q.
42. 1 rundt tinnfat.
43. Toilettsatt i 6 - 7 deler, russisk, med sølv lokk. M. Q.
44. 1 rund tinn tallerken med våben.
45. 1 stor dolk, håndtak pyntet med større koraller, tilhører M. Q.
46. 2 duell - pistoler i skrin. M. Q.
47. Jeanne D' Arc i bronse. M. Q.
48. 1 forstørrelsesglass (finnes muligens på lageret). M. Q.
49. 6 - 8 sølv begere, små, (2 forskjellige fasonger, rette og runde, fra Katharine og Elisabeths tid), med brett. (finnes muligens på lageret). M. Q.

50. 2 store sølvbrett (på Ginde) M. Q.
51. 1 stort forsølvet og 2 mindre forsølvete brett. M. Q.
52. 1 rød emaljedåse med lokk.

Bilag 21 c.

Fortegnelse over portierere og lintøy
tilhørende Maria Quisling fra før 9. april 1940
og som er kommet bort.

- 2 indiske portierere, sort bund, rikt brodert med gull over hele portierene,
- 1 duk, maken til de indiske portierene,
- 2 franske sjal, røde,
- 6 gobelin-portierere, russiske, grønn bund med beige blomster, meget lange. I av dem utlevert til M.Q., 5 mangler. Har sett 2 av dem på o.r.sakfører A r v e s e n s kontor.
- 6 gobelin - portierere, hvite, silkeaktive, hvit bund med en mengde rosa blomster, meget lange, alle kommet bort.
- 1 duk, rødt ullstoff,
- 2 grønne divantepper til pikeværelset,
- 4 fag (8 stk.) lilla portierere, silke og ullstoff,
- 8 stores i gulgrønt stoff.

Lintøy:

- 3 broderte duker til 10 - 12 personer,
 - 2 russiske, 1 italiensk,
- 3 linduker,
- 8 theduker og servietter,
- endel løpere.

Bes erstattet med noen duker og løpere som er lagt til side.

Til orientering:

Konfidensiell!

Mitt skriv av januar 1954 blev liggende ore. I år hos advokat S. Thygeson uten at det kom noget offisiell tilbyd til forlik.

Jeg måtte vente I år på et forslag til forlik, i denne tid adv. Støylen og jeg var flere ganger for å få forhandlingen i gang.

I mars 1955 var et møte i Greifertellen hvor de som er i øftet på denne måte man skulle undersøke saken i et øyeblikk, etter det møte, adv. Støylen meddelte mig at Postyret vilde straks

si til å utbetale mig kr. 40.000 - hvis jeg har gitt anskall på alle mine krav. Uten det har ikke været noget offisiell tilbyd til forlik

med det ventede beløpet, og tilbyd til forlik vil ikke komme. 19 november 1955 har jeg personlig meddelt

til fulmektig advokat A. Arnesen at jeg ikke kan ta imot de 40.000 - på de betingelsene og fremsatte mine krav til forlik at; hvis Postyret

vil utbetale mig kr. 191.000 plus 6 malerier og noget få golv tigg efter min mann vilde jeg betrakte det som endelig opgjør og gi anskall

på resten av mine krav. I tilfaldet det blir avslått opprettholder jeg mine krav på kr. 350.000 plus erstatning for 50 barnekomne malerier

Min ventede tilbyd var behandlet i møte 30 november mellem advokat Suedra Thygeson bobestyrer og advokat Gudleik Støylen. Min anmodning på forlik på kr. 191.000

er blitt avslått og advokat Støylen meddelte da at jeg vil anlegge sak, med ~~bobestyrer~~

~~klart uttrykt at~~ ~~forliket er avslått~~

På møte av 30 november 1955 blev forelagt 4 nye erklæringer fra fru M. Langaard av 2.12.54, Haldis N. Østbye av 22.11.54, herr Arthur Ratche av 10.10.55 og fru Siren Finne av 28.9.55 som ekstra bevis på at jeg hadde min egen formue i kontanter før krigen.

Advokat i Støylen arbeidet, for at advokat S. Thygerson vilde ~~gjøre~~ anerkjende min evidens rett til kontanter som er i boet og om de store beløp kunde benyttes til hel eller delvis dekning av enkelte av mine krav. Men dette er blitt avslått.

Det ser ut at advokat S. Thygerson ønsker ikke ordne saken ved forlik og strekke sig litt mere end de nevnte ~~krav~~.

Jeg har krav på kontanter kr. 248.000 - plus erstatning for ødelagte ting og mindre bortkomne mindre ting og løbøre og erstatning for evidensen. Funemærke i alt over kr. 3500 plus erstatning for bortkomne 50 malerier en del av dem der den kjendte mester som Watteau, vandfær, Murielb etc. og s.v. sisse erstatning ber jeg selvfølgelig. —